

Tình Yêu Tuổi Quây

Contents

Tình Yêu Tuổi Quây	1
1. Chương 1 : Sự Nhầm Lẫn Vô Duyên	2
2. Chương 2 Đụng Độ ... Nhưng Không Nhận Ra	3
3. Chương 3 : Tôi Có Điền Mới Tổ Tình Với Cậu !!!	4
4. Chương 4 : Sự Cố	7
5. Chương 5 : Trò Chơi Và Nụ Hôn	10
6. Chương 6 : Sợi Dây Và Kí Ức	12
7. Chương 7 : Bạn Gái Một Ngày	15
8. Chương 8: Đi Chơi (Phần 1)	18
9. Chương 9: Đi Chơi (Phần 2)	21
10. Chương 10 : Học Nhóm (Phần 1)	23
11. Chương 11:học Nhóm (phần 2)	27
12. Chương 12: Lam Phong Và Hắc Thiên	30
13. Chương 13: Nhập Học	33
14. Chương 14: Quyết Định	36
15. Chương 15: Gặp Lại Hạo Thiên	39
16. Chương 16: End	42

Tình Yêu Tuổi Quây

Giới thiệu

Trong một lần vô tình gọi nhầm vào 1 số lạ mà cứ ngỡ đó là thằng bạn thân mình , Yến vy gốc đã l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tuoi-quay>

1. Chương 1 : Sự Nhầm Lẫn Vô Duyên

Nó bấm vội số điện thoại thằng bạn thân , đã hai tháng kể từ khi thằng cha Quân chuyển trường nó vs Quân chưa đc hàn huyên vs nhau . Tại thằng Quân bận học ... mới đây nó mới liên lạc đc vs cậu , về tới nhà là gọi luôn

- Alô ! - giọng 1 chàng trai vang lên

- A ... A cái đầu mày ấy thằng điên ! - nó sùng cồ thấy gớm chưa - 2 tháng nay mày biệt tăm tích ở đâu đấy ? tao liên lạc hoài không có được !

- Xin lỗi ... bạn là ???

- á à ... mới gần 60 ngày mà mày đã quên tao rồi sao thằng kia ? bạn bè thế đấy tên Quân đáng ghét !!! - nó gào

- Quân nào ? ở đây ko có you nào tên Quân cả ... - cậu bạn kia bộc bạch

- Thôi ko giỡn nữa . giờ tao vs mày nói chuyện xả láng đi hen ... tao mới nạp 50k khuyến mãi 25k yên tâm đi còn lâu ms hết ... - nó cười ngay được (cháu chịu) -mà mày có biết ko ? cái bà cô dạy hóa tụi mình trước á , hôm trước thực hành trong phòng thí nghiệm đổ nhầm hóa chất nổ banh xác mày ạ (điều thế !!) cho chừa đi hahaha ... còn nữa nhé , cái con Hân lớp mình ấy , nó đổ thằng Minh rồi ” cửa ” suốt từ đầu năm đến giờ cũng có thanhnh quả rồi ... tội nó quá cơ (16 tuổi rồi vẫn ko ít lời đi tỳ nào ~.~) - cứ thế , nó huyền thuyên cả buổi chả để người ở đầu dây bên kia nói lời nào ... đến khi cái phone kêu ” tút tút ” vì hết tiền nó mới chịu dừng ...

Mà không biết cái cậu kia có nghe ko hay thấy nó lăm lăm quá bỏ phone ở đó đi đâu rồi , mong là cậu ta ko nghe chứ không mệt lỗ tai lăm =.= =.= =.=

Sáng hôm sau

Nó lại gọi cho ” Quân ” , nói hết những gì ấp ủ trong 2 tháng ko đc ns chuyện lại 1 lần nữa người kia im lặng nghe nó nói (tác giả thương thay cậu này , mau mau đi khám tai đi xem có bị gì không !!!) (^.^)

- Mày không tưởng tượng được đâu Quân ạ , cái bà cô dạy VẮN mới về khó tính như chần lửa vậy đó , có mỗi lần tao ko thuộc bài bà đã cho con ZERO to đùng trong sổ rồi ... mày xem có tức không ??? - nó vẫn đag ba xàm ba láp chuyện trời ơi đất hỡi , tay cầm bịch bím bím chén ngầu nghiêng y như ma đối

Bỗng mẹ nó dưới nhà ý ới gọi :

- Vy ơi có bạn đến tìm này !

- DẠ !!! Thôi nha Quân , tao có việc bận , lúc nào rảnh tao lại gọi ... - nó còn luyến tiếc vì chưa nói hết (lạy cụ ...)

Người kia chỉ kịp ồm ờ vài câu thì nó cúp máy .

Nó chạy thực mạng xuống nhà xem đứa nào đến tìm.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA QUÂN !!! - nó tròn mắt

- Mới có 2 tháng không gặp mà mày làm gì ghê thế ? - Quân ngạc nhiên

Nó thì vằn mắt chữ O mồm chữ A ...

- Hai đứa cứ nói chuyện mẹ đi chợ chút nha ! - mẹ nó ra khỏi nhà

- Mày sao đấy Vy ? mặt tao có dính gì hả ? - Quân sờ mặt

- Chứ ... chứ không phải mày vừa nói chuyện với tao xong sao ? - nó ngơ ngác

- Thì tao đang nói chuyện với mày đây còn gì ! - Quân nheo mắt

- Không ... nói ... nói chuyện điện thoại cơ ! - nó lắp bắp

- Diên ... nói bao giờ ? - Quân phủ nhận

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ... thế... thế ... người đó là ai ? HIC ... HIC dấu mặt đi đâu bây giờ (hehe nhục chưa con ?) - nó vờ khóc

- Mà nói gì sao tao ko hiểu ? - Quân tròn mắt

- Bla ... Bla ... Bla

nó kể xong Quân cười lẫn lộn , còn nó thì tức đỏ cả mặt vì những chuyện từ hôm qua nó kể vẫn chưa lọt vào tai Quân 1 chữ , thật tổn nước bọt (trời ! tới h mà còn nghĩ vậy ư nữa , cái mặt nó dày quá mà)

=====

Mời các bạn đón đọc chương 2 nhé !!! thanh kiu

2. Chương 2 Đụng Độ ... Nhưng Không Nhận Ra

Nó ngồi nhìn chăm chăm vào phone vs số điện thoại của tên Quân “ giả ”

- Híc ... mình ko có đủ can đảm để xin lỗi người ta... ngưỡng chết đi ư ... hay là mặc kệ đi !!! dù gì thì người ta cũng không biết mình là ai AAA không được , người ta sẽ đánh giá mình là một kẻ lảm lời nhiều chuyện cho coi !!! làm sao đây ??? - nó vò đầu bứt tai - thôi kệ cha người ta vậy - nói là làm nó chùn chân đi ngủ luôn , dẹp chuyện xin lỗi sang 1 bên

Tuần sau ...

Nó cùng đám bạn đang tám thì thằng Tú 3d chạy vào lớp hớt hải nói :

- Chúng mày ơi !!! có tin vui có tin vui !!!

- Gì thế má ? - cả đám nhao nhao

- Hình như lớp mình sắp có hs ms đó , đẹp trai lắm , nhà lại giàu nữa chứ trội ôi ! trội ôi ! - 3d không nheo

- Sao mày biết hay vậy ???

- Xí ! tao mà , chuyện gì mà không biết chứ !! - Tú hất tóc (làm gì có tóc mà hất) - vừa tao đi qua văn phòng nghe lỏm được đó .

- Trời ! thật không hổ danh là hăng thông tấn xã Tú 3d nha - cả đám chọc

- Ê Ê Ê ! cô vô ! cô vô - tất cả ai về chỗ ấy

Cô bước vào , theo sau là 1 tên con trai cao mét 8 (woa) , mặt đẹp như thiên thần , ánh mắt lạnh lùng sắc sảo đậm chất sát gái , tóc hanh vàng phong cách , trang phục chỉnh tề , môi khê nhếch lên 0,005 cm .

- Mình tên Lam Phong , rất hân hạnh được làm quen !

Cả đám con gái rú ầm lên , đúng là lũ hám zai NO.1 mà ...

- Đẹp trai quá ! Ha mày - nhỏ Trâm bạn thân nó huých tay nó ngồi bàn trên .

- Nhìn ngứa mắt quá - nó nheo mày phản bác - giới thiệu mà mặt lạnh tanh vậy á hả , ai mà thèm nghe chứ !

Thế mà lũ con gái lại thèm nghe đấy , có đứa vì xúc động quá xỉu bà nó mất (chém á) , hẳn ta sắp lên chức tổng thống hay sao mà chúng nó cứ gào lên thế nhỉ !

- Lam Phong ! em xuôngs ngồi cùng bạn Yến Vy nha ! chỗ đó còn trống á ! - cô chỉ tay về hướng nó

- HẢ ? - nó tròn mắt - Ngồi ... ngồi với em sao ?

- Thôi thôi , đừng giả bộ nữa má ơi ! - lũ bạn nó trề môi - Sướng quá còn gì !!!

- Tụi bay thích thì tao nhường đó ! - nó thờ ơ

- THIỆT HẢ ? ĐỔI CHỖ CHO TAO NHA !

- KHÔNG ... TAO !

- TAO TRƯỚC MÀ !

lũ con gái cãi nhau chí chóe . làm cô bực :

- TRẬT TỰ ! ko cãi nhau nữa , Phong ! em xuống chỗ Yến Vy cho cô !

“ Gì chứ ... tức là ngày nào mình cũng phải nhìn cái bản mặt tảng băng của anh ta sao trời ??? ” - suy nghĩ của nó

Lam Phong đi xuống chỗ ngồi , nó mặc dù không thích nhưng vẫn phải giữ thái độ lịch sự .

- Xin chào ! - nó lên tiếng .

- Chào ! - gọn lẹ ko thừa ko thiếu

“ cái đồ khủng , chả biết điều tẹo nào ” - nó lườm Phong .

Tiết của cô chủ nhiệm là môn toán , cô vừa ra 1 bài cực kì khó và treo điểm 10 nếu ai giải được , nó muốn lắm , cố vắt óc mà làm , đến câu b thì tắc tịt . nó liếc vở Phong thì thấy ... vở chống trơn ko có một chữ .

Nó thầm nghĩ ” haha đồ ngốc , nhìn cậu tao sáng sủa thế mà lại học dốt đặc , tí phải bêu vs lũ con gái cho chúng nó lác mắt về vị hoàng tử học dốt hehe”

- Hết thời gian suy nghĩ rồi ! Ai lên bảng giải nào ? - Giọng cô vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó .

Cả lớp im bặt ko 1 tiếng động , 1 cánh tay đã dơ lên . là Lam Phong

Nó tròn mắt nhìn Phong lên bảng nhao nhao vài phút đã xong 1 bài toán khó muốn bể đầu . Phong ẵm điểm 10 to đùng về chỗ cùng vs tiếng hò reo inh ỏi của đám gril .

Nó thì ko tin vào mắt mình , rõ ràng Phong có ghi chép gì đâu

=====

Mời các thánh đón đọc chương 3 nhé !!! Xin cảm ơn :) :)

Mọi người cứ đóng góp ý kiến thoải mái nhé , mình sẽ rút kinh nghiệm

3. Chương 3 : Tôi Có Điện Mới Tổ Tình Với Cậu !!!

Chương 3: Tôi có điện mới tổ tình với cậu !!!

Sáng hôm sau

không hiểu có chuyện gì quan trọng mà thằng Tú 3d lại hốt ha hốt hải chạy vào , miệng la lớn :

- Mấy bà đâu rồi ? Lại đây cái coi !

Bà đâu không thấy (mấy cô nàng còn đang tắm) toàn thấy lũ con trai chạy tới chỗ Tú 3d

- Có gì hót à ? tụi tôi có đc nghe không ? - Hùng hỏi

- Con trai mấy người thì hiểu gì chứ (sặc ! tự nói mình kia) - Tú “ Xổ ” lên 1 cái

Thấy lũ con gái nói chuyện hoài mà ko để ý tới mình , Tú bực mình gào to :

- TAO CÓ SỐ ĐT CỦA HOT BOY LAM PHONG NÈ !!! CÓ ĐỨA NÀO NẤY KHÔNG ???

Bấy giờ lũ hám zai mới tỉnh mộng , lao vội lao vàng , đứa nọ xéo phải đứa kia ùn ùn kéo tới chỗ Tú , chen lấn xô đẩy để ghi chép ...

Nó tò mò đi ra ... Ơ ! CÁI SỐ NÀY HƠI QUEN À NHA !!!

Nó cốc nhẹ đầu mình như lục lại trí nhớ , rõ ràng nó đã thấy cái số này ở đâu rồi thì phải ...

A ... A ... A ... A !!!!!!!! số của thằng “ Quân giả ” đây mà

CHẢ CÓ NHÈ OMG ! OMG ! OMG CHÚA ƠI CỨU CON mặc dù con không theo đạo thiên chúa

- Sao mày lại có số Phong vậy ? - Trâm hỏi

- Cả trường này biết rồi đó má ơi ! - tú trề môi .

(Thương Phong quá , không chừng cháy máy mất)

Nó thì đang sững sờ vì Lam Phong chính là người mà nó ba xàm ba láp mấy cái chuyện linh tinh , là tên đã khiến nó mất toi 50k trong tài khoản , là tên nó xưng tao mày và chửi bới thậm tệ , thậm chí nó còn nói cả bí mật của mình ra nữa chứ Trời ơi giấu mặt đi đâu đây má ơi ??? Còn về phần Phong , cậu ta biết từ lâu rồi , biết từ lúc nó nói “ xin chào ” đó , cái giọng nói vô duyên như thế chỉ có thể là nó mà thôi .

TỪNG ... TỪNG ... TỪNG ...

Tiếng trống làm nó giật bản mình . Lam Phong từ đâu về lại chỗ ngồi , tự dưng mặt nó đỏ bừng lên
(dơ chưa ???)

Trong lúc nó đang chăm chú nghe giảng môn hóa thì Hà - đứa bạn ngồi dãy bên kia hẩy hẩy tay nó (ngồi cuối nên cô không dễ gì nhìn thấy) . Nó nhìn Hà ngơ ngác như muốn hỏi “ chuyện gì thế ? ”

Hà mặt đỏ như trái gấc , dúi vào tay nó một mẩu giấy nhỏ rồi thầm thì “ chuyển giùm mình cho Phong nha ! ”

À ... thì ra là cái trò tỏ tình xưa như trái đất mà nó vẫn hay xem trên tivi , nó ngán nhưng Hà là 1 cô bạn dễ mến , không giúp thì ấy náy lăm . Nó lại dúi mẩu giấy vào tay Phong nghiêng răng ken két :

- Này cha ! Có thư ! - xong rồi nó lờ đi

Phong mở mẩu giấy ra , khê nhếch mép , cậu thường xuyên nhận được những bức thư có nội dung như thế này nên chả lấy gì làm lạ cả (đào hoa ghê nha !!!)

- Cậu cũng biết tỏ tình à ? - Phong liếc nó

- Gì ... Gì ? Tôi á ? Cậu điên à ? Tôi có điên mới tỏ tình với cậu , nhỏ Hà đó cha nội ơi !!! - nó phản bác kịch liệt .

Nó nở nói to quá , cả lớp quay lại nhìn nó và cả cô giáo cũng vậy , thật xui xẻo vì bà cô này rất khó tính

- Yến Vy ! Em có biết la hét trong giờ học là rất bất lịch sự không , em đang làm ảnh hưởng đến lớp học đấy - cô giáo bực tức

- O ... dạ ... em xin lỗi !

- MỜI EM RA NGOÀI HÀNH LANG ĐỪNG CHO TÔI !!!

Tiết học căng thẳng đã có 1 trận cười ...

Nó hậm hực nuốt cục tức đi ra ngoài , nhìn bản mặt cười cười của Lam Phong nó lại càng điên tiết
NHẤT ĐỊNH NGƯỜI SẼ KHÔNG YÊN VỚI TA ĐÂU !!!

=====

Hai tuần sau

- Lớp tụi nó liên hoan hết rồi , lớp mình cũng phải theo phong trào chứ !!!

- Phải đó , ý kiến mọi người sao ?

- OK đi

- Rồi , thống nhất vậy nhé , mai bắt đầu nộp tiền cho lớp trưởng nha !!!

- Khoan đã ! tổ chức ở nhà ai bây giờ ? - Nó lên tiếng
- Nhà ai mà rộng rộng chut mới chứa được 36 con người !
- A ... hay nhà Phong đi ! Nghe nói nhà cậu ấy to lắm ! - Chi đưa ra ý kiến
- Thôi đi mày ơi , nhìn mặt là biết cậu ta ăn tham rồi - nó phản bác
- Vớ vẩn , lát vào hỏi là biết liền hà !

TỪNG ... TỪNG ... TỪNG

Cả đám nhón nháo về chỗ , Lam Phong bước vào , cả lũ xông lên

- Phong này ! theo kế hoạch là tuần này lớp mình tổ chức liên hoan đó , tổ chức tại nhà cậu được không ? - Lớp trưởng Thảo Trang mở lời
- Được chứ ! - lại là nụ cười sát gái
- OH YESSSSSSSSSS - Cả lũ đập tay nhau bôm bốp - Thấy chưa Vy ? Phongng đâu có ăn tham như mày nói !

Phong liếc nó bằng ánh mắt sắc bén trời ban

- Cậu dám bêu xấu tôi hả ?
- O ... đâu có , tụi nó xuyên tạc á ! -nổi hết da gà da vịt

Cả lớp cùng thống nhất cuối tuần này sẽ tiến hành cuộc đập phá , phải cho những lớp bên kia lác mắt vì ghen tỵ

Và nhiệm vụ đi mua đồ giao cho 3 người : Nó , Phong và Trâm còn lại thì chuẩn bị tiết mục văn nghệ mua vui cho lớp + vs lên kế hoạch trang trí nhà Phong .

Buổi chiều trước hôm liên hoan

Tại Trâm tự dưng bị đau bụng nên chỉ có nó với Phong đi mua đồ thôi . Không biết trùng hợp kiểu gì mà 2 người đều mặc áo đen trông cứ như áo đòi vạ .

Nó đi cùng Phong sao tự nhiên thấy ớn lạnh quá ,“ sao ai cũng nhìn mình chằm chằm như vật thể lạ ấy ! mình xinh quá chẳng ? ” (Nhìn Phong chứ nhìn bà đâu bà nội , bệnh tự sướng tái phát) .

Lúc đi qua trường THCS THE VERY (tên tác giả chế á , không có trường này thật đâu , đừng lên gu gõ tra nha !!!)

Xui xẻo thay đúng lúc tan học , lũ nữ sinh nhìn thấy Phong thì bu kín lấy

- Trời ơi ! Kia có phải anh Lam Phong hot boy trường cấp 3 THE QUEEN không ?
- Đúng anh ấy thật rồi !!!
- Ở ngoài còn đẹp trai hơn cả trong ảnh nữa !!!
- Chụp ảnh mau lên tụi bay ơi !

Đừng thắc mắc tại sao Phong nổi tiếng nha , trên trang mạng của trường cái lũ học sinh còn lập ra hẳn một trang cho fan hâm mộ của Phong nữa cơ ,bảo sao không hot .

Nó đang bị kẹt trong biển “ gái ” , Phong cũng chả khá hơn bị bọn kia phần khích quá cầu xé thập tệt (tội nghiệp , đẹp trai quá cũng khổ)

Bỗng nó nảy ra 1 ý định để giải vây liền cố gắng len vào chỗ Phong đứng nắm lấy tay cậu ;

- Ê làm gì thế ? - Phong nheo mày
- Im lặng nếu cậu muốn thoát khỏi lũ hám zai này ! - mặt nó nguy hiểm - Cậu nói gì đó đi !
- Nói gì bây giờ ?

- Đồ ngốc !

- EM YÊU À ! - Phong nói đủ to để bọn kia nghe thấy , tay cậu vuốt tóc nó trông thật tình cảm

Cả đám xôn xao :

- Con nhỏ này là ai vậy ?

- Đáng ghét !

- Dám nắm tay anh Phong kìa

Chúng nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống , nó hơi ớn nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh

- Mình đi thôi anh - nó vờ nũng nịu Phong , dấn vào tay cậu 1 cái nhẹ nhàng nhưng chỉ Phong mới biết nó đánh mạnh như muốn thụt xương vậy đó , rằng nó nghiêng ken két ” em yêu cái đầu cậu đấy ”

- Hai người là người yêu sao ? không tin đâu ! - 1 con nhỏ lên tiếng - nếu phải thì phai hôn để chứng minh !!!

Cả đám thách thức : PHẢI ĐÓ ! PHẢI ĐÓ !

Nó dù có mặt dày đến đâu cũng phải chín mặt . Phong nhìn nó chằm chằm một lúc rồi cũng từ từ cúi xuống 11cm5cm 3cm.... (sao toàn số lẻ không vậy ? ~__~)

Chưa lúc nào nó thấy mặt Phong gần như thế , nhắm mắt nhắm mũi mặc kệ số phận làm lũ hám zai kia tức điên lên ...

Sát hơn ...sát nữa

=====

Rồi mọi chuyện sẽ đi đâu về đâu ??? tò mò phải không ? :) tiếp tục đón đọc Chương tiếp nhá ! Cảm ơn

4. Chương 4 : Sự Cố

Chương 4 : Sự Cố

Phong tiến sát hơn về phía mặt nó và bỏ qua môi , thì thâm vào tai nó ” tôi đếm 1,2,3 thì cùng chạy nhé ! ” . Thế mà nó cứ tưởng Phong ” chơi ” thật rồi chứ !!! Hết hồn .

1 . 2 . 3 vụt

- Ê họ bỏ chạy kìa ! - lũ con gái reo ầm lên - Đuổi theo mau !!! (đúng là yêu nữ mà , chạy rồi mà vẫn không tha nữa)

5 phút sau

- Tôi không chạy được nữa học học - nó thở dốc

- Phù , cắt đuôi dc rồi ! - Phong thở phào dừng lại

Nó sờ nắn lại tim phổi vì quá mệt thì thấy cổ mình thiếu thiếu cái gì đó .

- Á sợi ... sợi dây chuyền của tôi - nó hoảng loạn - đâu mất rồi ??? huhuhuhuhu^1000

- Chắc nó rơi mất rồi ! - Phong kết luận

Nó ngồi bệt xuống vệ đường sụt sịt khóc , Phong bắt ngờ , không thể tin nổi nó đang khóc

- Sợi dây chuyền đó đối với cậu quan trọng lắm à ? - Phong cúi xuống

- Huhu tất nhiên rồi ... đó là của ... à ở không tóm lại là tôi rất quý trọng nó ... huhu mất nó rồi tôi biết làm sao ???

- Đứng lên đi ! không người ta lại tưởng tôi bắt nạt cậu .

- Thì tại cậu mà tôi mới phải chạy bán sống bán chết , để rồi làm rơi chiếc dây chuyền quý báu còn gì ? - nó lườm Phong .

- Hừm ... Thôi được rồi , tôi đền cho cậu là được chứ gì ? - Phong dỗ

- SAO ? - nó tròn mắt .

- Tôi đền sợi dây khác cho cậu - Phong đồng dục

- Thật hả ? - nó cười ngạc nhiên

- Đi ! - Phong kéo nó dậy .

Nó đã từng tự hứa vs bản thân rằng nó sẽ chết nếu sợi dây đó không còn nữa , thế mà bây giờ lại từ bỏ một cách dễ dàng . Lẽ nào người tặng cho nó sợi dây chuyền đó không còn quan trọng với nó nữa sao ?

Cuối cùng thì nó đã tự chọn cho mình 1 sợi dây bạc khác còn đẹp hơn cái cũ , mắt xích bé xíu nhìn rất tinh tế , ở giữa là 1 hình trái tim được đính 3 viên ngọc nhỏ .

- Cậu không thấy hối hận khi mua cho tôi chiếc dây này chứ ? - nó hỏi lại cho chắc ăn

- Ủ - Phong khẳng định

- Ôi ! Tôi yêu cậu quá cơ ! - nó ngây thơ thốt ra lời nói dễ làm người khác hiểu lầm

Bỗng Phong khựng lại , khẽ nhú mày nhìn nó .

- Thôi , mình đi mua đồ rồi về nhanh nha ! - nó tung tăng , người đầu mà tâm trạng thay đổi nhanh chóng dễ sợ zậy ?

Phong âm ừ qua loa rồi đi theo nó

- Ê ! mày nhìn kìa ! con nhỏ xấu xí kia cứ lẻo đẻo bám theo anh đẹp trai kìa - giọng mấy con hám zai đi đường chạnh chọc đậm chất soi mói

Nó đã nghe được , cục tức bắt đầu nổi lên rõ trên mặt , nó định quay lại chửi mấy nhỏ kia thì tự dưng bị Phong ... bá vai .

- Ê , làm gì thế ? - Nó nheo mắt

- Im lặng ! - Phong ra lệnh - Chẳng phải cậu muốn chứng minh cho mấy nhỏ kia biết điều này sao ?

- Cũng phải ha ! - nó cốc đầu mình

Mấy nhỏ kia tức anh ách trong lòng vì quá ghen tỵ vs nó , trong đầu mang theo suy nghĩ ” cốc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga ”

Đi được một quãng thì ...

- Cậu bỏ tay ra được rồi đấy ! - nó vịn vịn người khó chịu (người đầu mà ngu quá , cứ lặng im mà hưởng thụ lại còn ... ~~)

Phong bất thành linh buông tay , mặt lạnh tanh như tiền rồi ung dung dứt tay túi quần như không có gì xảy ra

...

Sau khi mua xong đồ , Phong trở về nhà bằng con đường cũ , đến chỗ xảy ra vụ va chạm với các nữ sinh trung học , cậu nhìn thấy sợi dây chuyền của nó đang nằm bơ vơ ở đó .

Phong nhẹ nhàng nhặt nó lên .

- Bị đứt mất rồi

Phong bước vào hiệu vàng ... còn làm gì thì chỉ có thánh mới biết .

* * *

Sáng hôm sau .

Cả lớp kéo đến nhà Phong . Trước mắt các bạn trẻ bây giờ đang là 1 căn biệt thự khủng .

- Ôi mẹ ơi !!! Nhà to dữ vậy ! - Tụi nó trầm trồ .

- Chuyện ! Được mệnh danh là ‘ Khu biệt thự quý tộc ’ mà lì ! - Một đứa lên tiếng

- Nghe nói ba cậu ấy làm kinh doanh lớn lắm luôn !

- Thật hả ?

Cả đám cứ xôn xao , mãi về sau lớp trưởng Thảo Trang mới nhấn chuông . Cánh cửa kiên cố tự động mở ra làm cả bọn giật mình .

- Ôi mẹ ơi ... bên trong sang trọng quá ! - Cả lũ mắt mở to như phát hiện ra vật thể lạ .

Phong từ trong nhà đi ra , anh chàng hotboy nay càng đẹp trai , cậu mặc chiếc áo phông đen có in hình đầu lâu ở giữa trông vô cùng phong cách , mái tóc để tự nhiên đẹp đến hút hồn , cậu tươi cười :

- Cứ tự nhiên như ở nhà nhé !

Lê ra trong nhà có nhiều người làm lắm , nhưng chắc Phong sợ các bạn mình mất tự nhiên nên đã cho họ nghỉ ngày hôm nay . Theo gót Phong , cả lớp bước vào nhà , OMG , trong nhà còn đẹp hơn bên ngoài gấp trăm lần tóm lại là , very very đẹp , không ngòi bút nào có thể diễn tả được cái đẹp của ngôi nhà .

Từ trên lầu đi xuống là đôi vợ chồng trung niên , có lẽ là ba mẹ Phong . Ông là một người chừng chạc , trên mặt còn hằn những nếp nhăn của những năm tháng vật lộn trên thương trường . Còn bà , bà thật cao sang và quý phái , hằn là hồi còn trẻ bà phải đẹp lắm .

- Bạn con tới rồi hả Phong ? - Bà cười hiền hậu .

- Dạ

- Chúng cháu chào cô chú !!! - Cả đám lễ phép .

- Ủ , các cháu cứ tự nhiên nhé !

- Ba mẹ định đi đâu ? - Phong hỏi

- Ba mẹ có việc , con ở nhà nhớ phải đón tiếp các bạn chu đáo đó , thôi , các con chơi vui vẻ , chúng ta đi nha ! - họ nói

- Dạ !

Cả đám lại 1 lần nữa hâm mộ Phong vì cậu có 1 gia đình thật lí tưởng . Còn nó thì tự dưng thấy đau thắt , bỗng nó buột miệng :

- Gia đình cậu ấy thật hạnh phúc !

Nó tưởng người đứng cạnh nó là Trâm nhưng không ngờ đó lại là Phong .

- Cậu nói gì cơ ? - Phong nheo mắt

- O ... Phong ? À ... ờ không có gì đâu - nó lủi mất

“ Chả lẽ gia đình cậu ta không hạnh phúc sao ? ” - suy nghĩ của Phong.

Đúng , gia đình nó tan vỡ từ lúc nó 5 tuổi , ba nó đi theo người phụ nữ khác bỏ rơi mẹ con nó , từ đó , nó luôn thiếu thốn tình cảm của cha .

- Căn nhà đẹp thế này mà trang trí thì phí lắm nha ! - Nó nheo mắt

- Ủ ha . Hay mình tổ chức tiệc ngoài trời đi - Hùng đưa ra ý kiến .

- Chà , hay đó chứ . Không ngờ Hùng nhà ta ngu như vậy mà cũng nghĩ ra được ý hay như thế - lớp trưởng chọc .

Vậy là cả lớp quyết định ra sân , dù sao thì sân nhà Phong cũng rất đẹp và rộng . Mọi người bắt đầu được phân công công việc , nó và Phong vô nhà gọt hoa quả .

Nó vốn hậu đậu mà , nó làm gì biết gọt đâu , nhưng không dám nói vì xấu hổ . Cầm con dao trên tay , nó run cầm cập .

- Rốt cuộc thì cậu có biết làm không vậy ? - Phong thấy thế khẽ nheo mắt

- Haha , có chứ - nó giả bộ rồi bắt đầu gọt

15s sau

- Á Á Á Á ... máu - nó kêu lên thất thanh

Phong vội cầm tay nó , mắng nó 1 trận :

- Đã bảo không làm được thì đừng có cố mà .

- Xin lỗi ! -nó khẽ nói mà không hiểu tại sao nó phải xin lỗi Phong trong khi đó người đau là nó .

=====

The end chương 5

5. Chương 5 : Trò Chơi Và Nụ Hôn

Chương 5: Trò Chơi Và Nụ Hôn

- Cậu là đồ ngốc ! - Phong cốc đầu nó .

- Ê ! Sao đánh tôi ? Tôi là người bị đau mà - nó xoa xoa đầu khó hiểu

Phong chẳng nói gì nữa chỉ lẳng lặng băng tay lại cho nó . Thật xui xẻo cho cặp này , câu chuyện đã bị 2 tên nghe lén , đó là Trâm và lớp trưởng Thảo Trang .

- Chắc chắc ! - Trâm đi vào , giả bộ lắc đầu - Mày ngốc thật Vy ạ ! Mày không biết thấy mày đau , Phong còn đau hơn gấp bội sao ?

- Bữa nay được xem phim tình cảm miễn phí đã thật - nhỏ Thảo Trang thêm vào.

- Các cậu nói đủ chưa ? - Phong nhúu mày - Ở đó mà cảm râm

- Tôi còn chưa hỏi tội mấy người á ! làm gì mà lâu vậy ? muốn cả lớp chờ dài cổ mới chịu hả ? Không làm được thì ra ngoài cho tụi này nhờ nghe không ? - giọng nói " vàng ngọc " của Trâm " dịu dàng " vang lên át đi cả tiếng nhạc âm i của đám bạn bên ngoài . Nhỏ này nổi tiếng là " loa thùng của lớp mà , mấy cái loa mini kia thì nhằm nhò gì với nhỏ chứ .

Biết sẽ đầu khẩu không nổi nên nó với Phong đành chịu thua đi ra ngoài . Ra tới sân thì đồ ăn đã được dọn ra đầy đủ rồi , 2 người chỉ việc ngồi vào ăn thôi .

- Cái đôi này sài chả được việc gì hết , ngủ luôn trong đó hả ?- Hùng lanh chanh thay mặt cả lớp mắng.

- Ờ ... - nó không thềm nói , ngồi xuống chuẩn bị tư thế bốc ăn .

Cuối cùng thì bữa tiệc cũng diễn ra suôn sẻ . Chỉ mỗi tội lúc ăn xong , nhỏ Trâm lại nghĩ ra 1 trò chơi oái oăm, đó là chơi bài ... nhưng luật chơi không như bình thường . Luật có hơi khác một chút , người thua cuộc sẽ phải ... hôn người thắng cuộc . Hơi khó nhưng lại rất được các bạn trẻ hưởng ứng và tham gia một cách nhiệt tình . Nhưng chỉ có 5 người được chọn thôi , gồm những gương mặt tiêu biểu sau : nó , Phong , Trâm , Hùng và lớp trưởng Thảo Trang . Cả lớp thì đua nhau vây kín lấy 5 người này chờ kết quả , biết đâu được xem kịch hay .

Ván 1 : Trâm thắng , Hùng thua .

- Á ... xui quá , đụng bà chằn rồi - sau khi hạ bài , Hùng đau khổ vò đầu .

- Gì chứ , nhà ông có phước lắm đó nha ... tưởng tôi thích ông hả ? Đồ khùng - Trâm nghiêng răng .

Cả lớp được một phen cười lẫn lộn . Cuối cùng thì anh chàng Hùng cũng phải cúi xuống , mắt nhắm tịt , mở chu ra . Cả lớp nhìn mà muốn nghẹt thở vì hồi hộp luôn .

- Hôn má thôi đó ! - Khi thấy mặt Hùng khá gần , Trâm gào tướng lên nhắc nhở cho chắc ăn .

- Biết rồi bà nội - Hùng làm vẻ bức mình . xung quanh là tiếng cười rúc rích , có đứa còn chọc “ nhanh lên còn đến cặp khác ”

Ván 2 : Trâm thắng , nó thua . Vì cùng là con gái với nhau , 2 nhỏ cười tít mắt vì trúng mánh , hôn nhau như đúng rồi . Còn cả lớp thì chẳng có hứng thú con gái với con gái nên cầu cho ván mới nhanh đến

Ván 3 : Phong thắng , Hùng thua . Cả lớp cười phá lên . Mặt Phong thì nhăn như đít khi ăn ớt , Hùng thì giả giọng nữ nhi uốn ẹo người :

- Í ẹ . Anh Phong ! em tới đây .

Làm cả lớp lẫn bỏ ra cười .

- Chơi nốt ván nữa thôi nha - nó đề nghị

- Thế thì ván cuối phải đặc biệt hơn 1 chút , hôn má hoài rồi chán quá , giờ chơi hôn môi luôn nha ! - 1 đứa ra ý kiến

Cả lớp thích thú hô hào , còn những người trong cuộc thì vô cùng sợ hãi , ván cuối diễn ra căng thẳng , mặt ai cũng nhăn nhó , mồ hôi đầm đìa , chỉ có Phong là vẫn điềm tĩnh , sắc mặt lạnh như tiền.

Kết quả hết sức cam go : Phong thắng , còn ai thua thì chưa biết hạ bài OMG !!! Nó thua thảm luôn . Nó vẫn đang há hốc chưa tin vào sự thật , 3 người còn lại thì thở phào nhẹ nhõm . Cả lớp hò hét inh ỏi “ hôn đi ! hôn đi ! ”

Mặt Phong vẫn lạnh , thật khó đoán được bây giờ cậu đang nghĩ gì . Nó thì mặt biểu cảm dễ sợ luôn , màu xanh đỏ tím vàng thay nhau xuất hiện trên mặt nó như con tắc kè hoa vậy đó . Cái lũ bạn xung quanh thấy vậy càng hét tợn .

- Không hôn có được không ? - nó bắt lực nhìn đám bạn .

- KHÔNG ! DÁM CHƠI DÁM CHỊU - đồng thanh .

- Hic ! Phong này ! cậu cũng không thích phải không ? Làm ơn lên tiếng đi mà ! - nó nhìn Phong nài nỉ

Cậu chẳng nói chẳng rằng , chỉ khẽ liếc nó bằng ánh mắt sắc bén .

Nó muốn nụ hôn đầu tiên phải dành cho người nó yêu trong 1 cảnh cực kì lãng mạn , chứ không phải trong cái hoàn cảnh oái oăm như thế này . Nó là người chủ động , lại còn trước mặt bao nhiêu người nữa chứ ...

Ầy zà , nó đang ước giá như ngay từ đầu mình đã không tham gia thì giờ đâu đến nỗi phải bị ép vào bước đường cùng thế này . Nhưng trên đời làm gì có 2 chữ “ giá như ” , nó phải chấp nhận thôi ,dám chơi dám chịu mà .

Nó lấy hết sức bình sinh đưa mặt lại gần Phong ... trời ơi hồi hộp muốn chết đi được . Nó nhắm tịt mắt lại để không nhìn thấy mặt Phong . Nó sợ khi nhìn thấy cái bản mặt đẹp như thiên thần đó , tim nó sẽ bị lệch đi vài nhịp , lúc đó mặt đỏ bừng lên thì trông khó coi lắm . Mặt Phong vẫn mở thao láo ... ~.~

Thế rồi , giữa 2 người dường như không còn khoảng cách , môi chạm môi ...

1 - 2 - 3nụ hôn chưa đến hồi “ hay ” thì nó khó nhọc bật người ra xa sau 3 giây cảm xúc hỗn độn khiến lũ bạn chưa kịp quay phim , chụp hình .

- Ê sao nhanh vậy ? - Mấy đứa bức bối

- Tiếc quá !

- NÀY ! MẤY NGƯỜI LÀM GÌ CÓ QUY ĐỊNH THỜI GIAN ĐAU CHỮ ? - Nó chín mặt , giả bộ mắng mỏ .

1 đám lộn xộn nổi lên . Chả ai quan tâm đến Phong và sắc mặt của cậu . Lúc nó buông cậu ra , hơi đột ngột và bất ngờ , cậu chưa có cơ hội đáp trả ... không biết có đúng vậy không , chỉ biết lúc đó cậu khẽ nhứ mày , còn suy nghĩ của Phong thì chỉ có thánh mới biết .

Thế là bữa tiệc trôi qua 1 cách xuôn xẻ , còn với ‘ ai kia ’ thì không .

Sáng hôm sau (thứ 2)

Nó đang đi tới trường thì tình cờ gặp Phong . Nó vô tư vỗ vai cậu :

- Xin chào thiếu gia ! Ôtô của cậu đâu mà phải đi bộ vậy ?
- Tôi muốn đi bộ một hôm - Phong khẽ liếc nó
- Ồ ... Vậy hả ? Vậy đi cùng tôi cho vui - nó cười cười

Phong lặng thinh , sự im lặng đó vô tình nhắc cho nó nhớ vụ hôm qua , bất giác nó đỏ mặt .

- Ồ ... chuyện hôm qua xin lỗi cậu nhé !
- Không sao , chỉ là trò chơi thôi mà - Phong vẫn lạnh lùng .
- Ồ

Phong bỗng lôi từ trong cặp sách ra một hộp nhỏ trông rất xinh rồi nói :

- Tôi muốn đưa cậu cái này !
- Gì ...

Nó chưa kịp nói chữ ‘ thế ? ’ tiếp theo thì đã bị đám nữ sinh làm cho ngộp thở .

- Anh Phong ! Cho em chụp tấm hình nha !
- Này ! Buông anh ấy ra ngay !
- * Ồn ào ồn ào *

- Ồ ... tôi đi vào lớp trước hen ! - nó chạy biến vào lớp để mặc Phong ở đó sống dở chết dở với đám nữ sinh (bạn tốt zữ ~.~)

Đơn giản là nó sợ , sợ bị thịt đè , lỡ xảy ra án mạng thì khổ .

=====

Các bạn đón đọc chương tiếp nhé :)

* Mình sẽ cố gắng viết 1 chương / tuần , hơn thì 2 chương , mong các bạn ủng hộ để mình lấy động lực viết tiếp :)

6. Chương 6 : Sợ Dây Và Kí Ức

Chương 6: Sợ Dây Và Kí Ức

Vừa vào tới lớp ,nó ngồi xuống làm bài tập chứ không đi chơi như các lần trước . Nhỏ Trâm cứ nhìn chăm chú vào cổ nó

- Này ! Dây chuyền mới à ?
- Ủ - nó cười nhạt nhẽo
- Thế sợ kia đâu ?
- Mất rồi , tại tên Lam Phong chết bầm đó . Sợ này là của cậu ta đền cho tao .
- SAO ? PHONG TẶNG MÀY Á ? - Trâm tròn mắt .

- Này , đèn khác mà tặng khác nha ! - Nó đánh Trâm
- Ồ tao tưởng mày trân trọng sợi dây cũ lắm mà . - Trâm hồi tưởng - Chẳng phải “ người đó ” rất quan trọng với mày sao ?
- Hai năm rồi mà , tao cũng cần phải quên đi cái kí ức buồn đó chứ - nó gượng cười
- E hèm !!!- Phong vờ ho để thông báo cho tụi nó có người đến . Và cuộc trò chuyện được dừng lại ngay lập tức
- Phong này ! Vừa cậu định đưa cho tôi cái gì đấy nhỉ ? - Nó chợt nhớ ra chuyện ban nãy
- Ồ ... không có gì đâu - Phong chối phăng , rồi lẳng lặng đi ra ngoài .

Thực ra thì Phong định đưa cho nó sợi dây mà nó đã làm rơi , hôm trước cậu vào tiệm vàng để nối lại các mắt xích nhỏ bị đứt . Nhưng Phong đã vô tình nghe được cuộc hội thoại giữa nó và Trâm , cậu lại quyết định sẽ không trao trả sợi dây cho nó nữa vì chẳng phải nó muốn quên đi “ kí ức buồn ” của sợi dây sao . Phong sẽ giữ sợi dây và coi như không có gì xảy ra .

Đúng , nó có những kỉ niệm buồn vui cùng chiếc dây chuyền đó .

===== Memmories out of =====

Hồi nó còn học lớp 9

Trong một lần giải vây cho mẹ nó khỏi lũ côn đồ trên phố , Hạo Thiên được mời tới nhà nó dùng bữa tối coi như đền đáp . Từ đó anh trở nên thân thiết với mẹ con nó , mẹ nó nhận anh là con nuôi , còn nó thì có thêm một ông anh hết sức đẹp trai , phong độ , Thiên hơn nó 2 tuổi , lại rất hợp cạ khi nói chuyện với nó Hai người thân lắm , đến nỗi nó đã có tình cảm với Thiên từ bao giờ không biết . Xung quanh anh có rất nhiều những cô gái muốn làm quen , điều đó làm nó khó chịu , rồi nó lại thấy an toàn và ấm áp khi ở bên anh Thế chắc là yêu . Cũng 1 thời gian khá dài , quan hệ giữa 2 người vẫn là anh em ... Trong một lần đi chơi với Thiên , cuối cùng nó cũng lấy hết can đảm để tỏ tình với Hạo Thiên . Nó đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi , có bị từ chối cũng chẳng sao (nhưng thực ra lại rất sợ điều đó) . Thiên rất ngạc nhiên , anh cũng sờ một lúc .

- Cô bé !
 - Dạ ! - nó ngẩng đầu lên nhìn anh
 - Sao em lại là người chủ động ?
- Câu nói của anh khiến nó buồn , chỉ muốn òa khóc ngay lúc ấy vì bị từ chối . Nó gượng cười khi khi với anh .
- Tại sao không phải là anh ? - Thiên vờ hỏi

Nó bất ngờ nhìn mặt anh , thấy anh đang cười với nó , vậy là anh cũng thích nó rồi Nó sung sướng nhảy lên ôm Hạo Thiên suýt thì làm anh ngã .

Thiên bảo nó nhắm mắt lại , đeo lên cổ nó chiếc dây chuyền mà anh đã chuẩn bị để làm nó bất ngờ .

Nó trân trọng sợi dây lắm , lúc nào cũng xuýt xoa nó và nhớ về anh . Còn về phần mẹ nó , mẹ nó thừa biết tình cảm của 2 đứa nhưng vờ như không biết bởi bà biết Hạo Thiên là một anh chàng tốt , thuộc hạng hiếm thấy của giới trẻ hiện nay . Còn nữa , Thiên còn là một đại thiếu gia , tương lai sẽ là một ông chủ lớn , nhưng anh rất khiêm tốn và mẫu mực , anh mà không nói thì chẳng ai biết gia thế của anh cả ... vân vân mây gió , tóm lại Hạo Thiên là một người hoàn hảo .

Nhưng bi kịch xảy đến khi cả gia đình Hạo Thiên phải sang Mĩ sinh sống . Gấp rút đến nỗi chỉ có thể gọi điện cho mẹ nó để thông báo vài tiếng và gửi lời xin lỗi tới nó . Anh cũng là người rất đau trong chuyện này , đã cố thuyết phục cha mẹ ở lại nhưng không được ...

Còn nó , sau khi đi học về đã nhận được hung tin từ mẹ , nó ôm mẹ khóc nức nở .

- Con gái , đừng trách Hạo Thiên , nó cũng không muốn như vậy đâu !!! - Bà an ủi nó .

Không cần nói thêm cũng biết nó buồn như thế nào . Nó cần có thời gian để quên , làm lại từ đầu , cần thời gian để quên đi hình bóng Thiên trong tim .

***** Ending memories *****

- Mới đó mà đã gần hai năm , nhanh thật !!!
- Lầm bầm gì vậy , đang trong giờ học đó ? - Phong liếc nó
- Ồ Không - nó chối phăng
- Hoàng Yến Vy ! - Cô bỗng gọi tên nó
- Ồ ... Dạ ! - nó giật bản mình , mặt tái mét
- Em hãy trả lời câu hỏi cô vừa hỏi - Cô sử dề nghị
- Ồ ... vâng - Nó nhìn Phong với con mắt bi thương nhất có thể để cầu cứu
- Sách giáo khoa trang 135 , dòng thứ tư trở xuống - Phong khề nhắc
- Ồ ... Ồ .

Cả buổi hôm đó , nó cứ ngồi thần thờ , những kí ức ngày trước cứ ủa về trong tâm trí nó , hình ảnh Hạo Thiên lúc ẩn lúc hiện .

- Này ! - nó lên tiếng
- Gì ? - Phong hỏi ngắn gọn
- Hôm nay tan học sớm , cậu đi chơi với tôi được chứ ! - Nó tươi cười
- Giống như kiểu hẹn hò đấy hả ? - Trâm từ bàn trên chỗ môm vào chọc ghẹo .
- Hò hò cái đầu mày - nó cốc đầu Trâm một cái
- “ Hẹ hò ” ư ? Phong đang suy nghĩ về ...
- Đồng ý chứ ? - Nó tiếp tục rủ rê
- OK , dù sao sau khi tan học tôi cũng không bận gì - Phong gật đầu chấp thuận

Tan học

- Đi đâu ? - Phong hỏi
- Tùy - nó phát ngôn một câu làm Phong mất hết cả hứng
- Cậu hay thật , đề nghị người ta đưa đi chơi mà không biết đi đâu - Phong lạnh lùng nói
- Cậu là người lái xe mà ! Sao hỏi tôi ? - Nó cầu nhàu
- Thế cậu lên mà lái
- Tôi không biết đi xe đạp địa hình , khó bỏ xừ !
- Đi ăn kem nhé ! - Phong gợi ý
- Tôi ... không mang tiền - nó gãi đầu
- Yên tâm tôi là người thanh toán

Nếu là người khác thì người ta sẽ nói “ Thật hả ? Cảm ơn ” hay “ vậy thì làm phiền cậu ” nhưng nó lại khác , tuồn ra một câu như thế này , các chế xem có được không nhé : “ Đúng rồi ha ! Cậu giàu lắm mà , để cậu trả tiền là đúng rồi còn gì nữa ” làm anh chàng Phong nhà ta ức đến ứa máu , con gái gì đâu mà vô duyên hết chỗ nói .

Sau khi đã lóc no kem , nó bắt Phong chở về nhà và không một ... lời cảm ơn .

Nó vào trong nhà , thấy Quân đang ngồi trể trệ trên chiếc ghế sofa .

- Uả Quân ! Tối lâu chưa mày ? - Nó cười tươi rói
- Vừa tới thôi ! Mà ai vừa đưa mày về thế ? Bạn trai hả ?
- Bậy ! Bậy ! Bậy ! - mỗi từ “ Bậy ” nó lại giáng xuống đầu Quân một cú cốc .
- Á đau
- Mà mẹ tao đâu ? - nó ngó nghiêng
- Bác gái kêu không được khỏe nên vào trong nghỉ rồi ! - Quân nói - Mà cái tên vừa nãy có phải là Lam Phong hot boy trường mày không vậy ?
- Ờ , đúng rồi . Sao mày biết ? - nó ngây thơ
- Lam Phong thì ai mà không biết , con trai chủ tịch của một tập đoàn kinh doanh tầm cỡ thế giới , lại đẹp trai sát gái , bà lên google tra tên là ra đầy thông tin đó
- Vậy cơ à ! Sao tao không biết nhỉ (người ta nói đầy mà nó không để ý thôi) .
- Mà sao người ta lại chịu chở mày về thế ? - Quân nói đầy hàm ý
- “ chịu ” gì chứ ? phải nói là “ được ”

=====

Cảm ơn các bạn đã đón đọc truyện mình nhé !!!

7. Chương 7 : Bạn Gái Một Ngày

Chương 7: Bạn gái một ngày

Tuần sau

- Thông báo với các em một tin vui là như mọi năm , trường THE QUEEN của chúng ta có buổi giao lưu với trường khác . Và trường mà chúng ta đã chọn là trường STUDENTS STAR .
- cả lớp ồ lên , có vẻ như đây là buổi giao lưu được các bạn học sinh chờ đón nhất trong năm học .
- Buổi giao lưu được tổ chức vào sáng ngày mai nhé ! - cô chủ nhiệm dẫn dò rồi ra khỏi lớp - Các em nhớ phải giữ thể diện cho trường mình nghe chưa ?
- DẠ - Đồng thanh
- STUDENTS STAR à ? Hình như là trường của Quân thì phải - nó lăm bằm - Vậy thì hay quá !!!
- Ngược lại với vẻ mặt hào hứng của nó , Phong đang tỏ ra ngán ngẩm , thậm chí là tái mặt vì sợ
- Sao thế ? - nó bất chợt hỏi Phong
- Ờ ... Không ... mà có sao đâu !
- ???
- Cậu có thể giúp tôi chứ ? - Phong nhú mày nhìn nó
- Giúp ? Tôi giúp gì được cho cậu chứ ? - nó ngây thơ
- Hãy ... làm bạn gái tôi !!!
- Gì ... Gì CO ??? - Nó chín mặt thắc mắc
- Một ngày thôi - Phong dơ ngón tay lên minh họa
- Ờ ... nhưng tại sao phải làm thế chứ ? - Nó nghiêng nghiêng đầu
- Nữ sinh ... nữ sinh - Phong nói với giọng ớn lạnh - Họ sẽ ... thôi , tôi không muốn tưởng tượng nữa đâu , con gái thật khủng khiếp !!!

- Vậy nên cậu nhờ tôi làm bạn gái cậu để che mắt lũ hám zai đó hả ?
- Chính xác !!!
- Thôi ! Tôi ... tôi sợ đánh ghen lắm - nó lẽ lười từ chối
- Có tôi bảo kê cậu còn lo gì chứ ? - Phong kênh kieu
- Chỉ an toàn lúc đầu thôi , còn ai biết khi không có cậu rồi bọn họ sẽ ra tay như thế nào chứ . Có thể là bị hội đồng ... cũng có thể là bị tạt axit ... Á ... Khiếp quá !!!! - nó nhắm mắt nhắm mũi
- Trí tưởng tượng của cậu cũng phong phú thật đấy ! Thế cậu có đồng ý không nói nhanh để tôi còn biết ! - Phong thúc giục
- Được nhưng với một điều kiện ! - nó cười ranh mãnh
- Ok
- Sau ngày mai là chủ nhật , cậu phải ... bao tôi trọn 1 hôm đi chơi đó !!!
- Sao cậu khôn lỏi quá vậy ? Như thế là tôi hổ nặng rồi còn gì nữa !
- Cứ thế nhé ! - nó nói rồi chạy biến khiến cho hot boy không kịp phản ứng gì thêm

Tan học

- Mai tôi sẽ đón cậu - Phong nói
- Không dám phiền đến “ hoàng tử ” đâu ạ ! Tôi có chân tôi tự đi được mà ! - Nó từ chối thẳng thừng
- Đừng quên ngày mai cậu là bạn gái của tôi - Phong lạnh lùng nói rồi đi mất
- Sao cứ bắt người khác phải làm theo ý mình thế nhỉ ? - Nó tỏ ra tức giận , hậm hực hét lên .

Sáng hôm sau

Reng ... reng ...

Phone của nó kêu lên , nó mắt nhắm mắt mở bắt máy , trong đầu đang thầm chửi rửa tên khốn nạn nào dám phá giấc ngủ ngàn vàng của mình .

- Alô !
- Vẫn chưa bình minh hả cô nương ? - giọng Phong oang oang ở đầu dây bên kia - Xuống ngay tôi đang đợi cậu !!!
- Híc ... được rồi . tôi xuống ngay đây , chờ chút !
- Nó vội vàng làm VSCN , thay quần áo và chạy vù xuống nhà , mở cửa .
- Chờ tôi lâu chưa ? - nó cười trừ tội
- 20' rồi ! - Mặt anh chàng hoắm hoắm như muốn ăn tươi nuốt sống nó
- Xin ... xin lỗi , ủa ? Đi xe đạp hả ? Sao cùi rách vậy ? - nó ngó nhìn con ngựa sắt bạc triệu của Phong .
- Nếu không thích thì xin mời cậu đi bộ ! Tôi không ép - Phong lườm nó
- Đùa đấy chứ , ngu gì mà phải cuốc bộ ! - Nó cườ khi rồi leo lên xe
- Đùa chứ ... chiếc xe đó có tiền cũng còn chẳng mua được mà nó dám bảo “ cùi rách ” thì chịu rồi !!! ~.
- ~~ Òa ... đông quá ! - nó nhảy xuống xe khi đã tới trường - Nhìn đồng phục của trường họ kìa ! đẹp quá trời quá đất !
- Đứng đó chờ tôi - Phong ra lệnh
- Biết rồi ông hoàng - nó nguýt Phong một cái cực sắc bén .
- Ồ ... LAM PHONG KÌA !!! - nữ sinh 1

- ĐẤU ? ĐẤU ? - nữ sinh 2

- ÓA ... BÊN NGOÀI CÒN ĐẸP TRAI HƠN TRONG ẢNH NỮA - nữ sinh 3

- Đúng là không hổ danh là hot boy quý tộc - nam sinh 1

- Mình đúng là không bằng một góc - nam sinh 2

Không chỉ có nữ sinh , mà nam sinh cũng bị Phong hút hồn . Giờ mới là lúc gay cấn đây , lũ con gái ào ào xông tới như nước sông chảy xiết .

- Híc tôi sợ quá , cậu làm gì đi chứ ! - nó bủn rủn chân tay nhìn Phong

Cậu cũng đang ớn lạnh không kém :

- Sao lại hỏi tôi ? cậu phải xử lí vụ này chứ ! Không chạy được rồi , chúng ta đã bị bao vây tứ phía !

- Anh Phong ơi !!! Cho em xin pô ảnh - nữ sinh 4

- Em nữa - nữ sinh 5

- Tránh ra con bé kia - nữ sinh 6

Cả trường trở lên hỗn loạn sau 30s Phong xuất hiện . hình như sự tức giận của nó đã lên tới đỉnh điểm , chỉ chờ cơ hội bộc phát thôi

- DỪNG LẠI !!! LAM PHONG LÀ HOA ĐÃ CÓ CHỦ RỒI ĐÓ !!! - nó hét ầm lên gây sự chú ý

Nó nắm chặt tay Phong , kéo cậu xồng xộc xồng xộc ra khỏi biển “ gái ” trước sự ngỡ ngàng và sửng sồ của bàn dân thiên hạ .

- Gì chứ ? con nhỏ đó là ai vậy ? - nữ sinh 7

- To gan thật - nữ sinh 8

- Xinh mà - nam sinh 3

cả đám xôn xao xôn xao , nhìn nó với đôi mắt đằng đằng sát khí . Sau khi đã nguôi ngoai , nó vẫn kéo Phong đi như lợn , miệng không khỏi lầm bầm trách móc “ ai kia ” đã đẩy mình vào tình thế nguy hiểm :

- Không biết cậu có cái quái gì mà bọn họ lại thần tượng một cách thái quá như vậy chứ ?

- Tại ông trời bắt tôi đẹp trai đấy chứ , tôi cũng đâu muốn vậy ? - Phong nhếch mép cười

Nó dừng lại , buông tay Phong ra , thở phào nhẹ nhõm :

- Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ , cậu đã được an toàn , tôi đi đây !

- Đi ? Cậu vô trách nhiệm vừa vừa thôi chứ ! - Phong trách móc

- Nếu còn sợ thì cậu cứ tìm chỗ nào mà núp đi , tôi đi đây ! Bey bey - nó nói rồi chạy biến

- Ó ... này ! - Phong gọi với theo nhưng nó vờ không nghe thấy , cắm đầu cắm cổ chạy như ma đuổi .

Bất lực , Phong vào phòng học của mình trên tầng 3 qua cửa kính cậu quan sát từng hành động của nó .

Nó đang ngó nghiêng giữa biển người để tìm Quân , thằng bạn tri âm tri kỉ . kia rồi , Quân cũng đang bị một đám nữ sinh bu quanh , không lối thoát , khổ sở lắm nó mới dứt Quân ra khỏi chỗ ấy .

- Phù ... cảm ơn mày nhiều lắm - Quân thở phào

- Không có gì ... Mà mày trở thành hot boy bao giờ thế ? sao ta không biết ? - nó vu vơ hỏi

- Hờ ... mày hỏi làm gì ?

- Hê hê , để biết , lâu quá không gặp , nhớ mày lắm - nó vô tư bá vai Quân .

Lại một đám xì xào nổi lên .

- Vừa nó mới đi với Lam Phong xong giờ lại đến Quân - nữ sinh 9

- Mặt dày quá - nữ sinh 10
- Nó bắt cả 2 tay à ? - nữ sinh 11
- Sao hot boy nào cũng lag của nó thế , tức chết đi được - nữ sinh 12

Nó cứ vô tư khoác tay và bá vai Quân mà không biết có một người đang đen mặt vì giận . Là Lam Phong , cậu đã chứng kiến hết mọi chuyện và hành động thân thiết của nó với Quân . Phong giận lắm , không hiểu sao lại thế , rốt cuộc thì cái tên đẹp trai đó là ai ? Từ đâu chui ra ? Có quan hệ như thế nào với nó ? ... Cậu muốn biết tất cả.

=====

Dạo này mình không đăng được nhiều , các chế thông cảm nhá :)

8. Chương 8: Đi Chơi (Phần 1)

Sáng hôm sau

Trong lúc Phong còn đang yên giấc ngàn thu thì phone kêu inh ỏi, cậu tổ về ngao ngán bắt máy:

- Ai ? - lạnh lùng
- Cậu hứa hôm nay đưa tôi đi chơi mà ! Sao lại có thể thất hứa 1 cách phũ phàng như thế chứ ? - Ở đầu dây bên kia nó đang quát to.
- Tôi nói rồi ! Cậu không hoàn thành nhiệm vụ của mình nên không có cuộc đi chơi nào hết. OK - Phong nhún người
- Sao ? Đồ đểu cáng, đồ lừa đảo, tên đáng chết ! - nó chửi rủa om sòm làm Phong bị “ rung màng nhĩ ” - Cậu thử xem ! tôi sẽ tung tin cậu là hot boy đại gái , phải thuê người làm người yêu để che mắt thiên hạ !!! Cậu sẽ không yên đâu !!!

Lời nói mang tính hù dọa rất chi là cao nhưng chết nỗi là không lay chuyển được ý chí vững vàng của Phong.

- Xin mời 1 cứ tự nhiên ! - Phong lạnh lùng thách thức

Nó tối mặt, cúp máy.

- Alo ... Cúp máy rồi à ? Khỏe quá ! - Nói vậy thôi chứ Phong muốn đưa nó đi lắm , nhưng cậu cứ nghĩ đến chuyện hôm qua nó đã bỏ mình đi theo tên đẹp trai khác là cậu lại sôi máu nên đã quyết định một cách phũ phàng .

20' sau

Kính koong

~~ Kính koong

~ Kính koong

~ Kính koong

~ Chuông cửa nhà Phong kêu lên inh ỏi , cánh cổng tự động mở ra , ông quản gia ra hỏi xem ai là người to gan dám đụng đến chiếc chuông vàng ngọc làm mọi người trong nhà một phen nhức óc .

- Cho hỏi cô tìm ai ?
- Chào ông ! Cháu là bạn Lam Phong , đến tìm cậu ấy để học nhóm ạ ! - nó nói không chớp mắt
- Vâng ! Cậu chủ trên phòng đấy ạ .
- Cảm ơn ông ! - nó nói rồi chạy vèo vào nhà.

- Lần trước mình có vào đây một lần , để xem nào , phòng cậu ta ... Đi lên , rẽ phải ... rẽ trái ... lại rẽ trái ... nhà gì mà cứ như mê cung ấy ... Đây rồi ! - nó dừng chân ở một cánh cửa và gõ cốc cốc rất lịch sự. Có cô giúp việc đi tới :

- Xin lỗi em nhé ! Cậu chủ vẫn đang ngủ nên không được gọi , cậu ấy mà nổi cơn tam bành thì khổ đấy

- Dạ ! Vậy ạ ? - nó ngó người - Thế chị gọi giùm em đi ! Cảm ơn chị nhiều lắm !

Híc ... chị giúp việc đang rơi vào thế bí , chưa gì nó đã “ cảm ơn nhiều lắm ” cứ như bắt buộc người khác phải làm vậy !

- Cậu chủ ơi ! Cậu có bạn đến thăm !

Từ trong phòng vọng ra giọng nói lạnh lùng :

- Tôi có ốm đau bệnh tật gì đâu mà phải đến thăm chứ ! - Phong thừa biết nó đang đứng ngoài rồi

- Hừ !!! Cậu mà không ra ngay là tôi sẽ dùng biện pháp mạnh đấy ! - nó nói giọng nguy hiểm

Phong ra mở cửa , không phải là vì sợ mà là vì chưa biết nó sẽ nói cái gì mà nó lại nguy hiểm như vậy ...

- Chuyện gì ? - Lạnh như băng.

- Đừng giả bộ nữa ! Có mau đưa tôi đi chơi không thì bảo ?

- Được ! Đi !

- Hả ? Sao thay đổi nhanh thế ?

- Nhanh lên ! Tôi đổi ý bây giờ !

- Á ... Chờ !!!

~~Lại chiếc xe đạp địa hình đắt tiền , ai cũng nhìn nó và Phong với con mắt ngưỡng mộ + ghen tỵ .

Nó thích thú đứng lên , dang tay ra như đứng rồi .

- Ngồi xuống ! - Phong ra lệnh

- Tại sao ? - nó thờ ơ , thấy thế , Phong kít phanh nhẹ 1 cái làm cái xe bị giật giật

- Á...Á...Á - nó kêu lên sợ hãi , tay khua khua xem có bám được vào cái gì không nếu may mắn , 2s sau thì thấy tay mình đang yên vị trên cổ Phong , tay nó vòng tay kia - Hic... cảm ơn chúa đã cứu con !!!

Giờ nó mới tỉnh mộng , thấy mình đang làm cái hành động hết sức ngớ ngẩn là ôm cái tên lạnh như băng kia . Định rút tay lại nhưng cứ chần chừ , đưa tay vuốt vuốt tóc Phong ra vẻ thích thú .

- Làm gì vậy ? - Phong lắc lắc đầu

- Ờ ... không (đầu tên này thơm quá xá !!!)

Phong dừng lại ở một cửa hàng thú nhồi bông như nó ra lệnh , tuy ngán ngẩm nhưng cậu vẫn phải bước vào trong vì lí do cậu là người thanh toán .

- ÒA ... đẹp quá !!! - nó sáng mắt trước biển thú nhồi bông - Lần này thì được thỏa thích lựa chọn rồi !

- Một con thôi - Phong lườm

- Sao chứ ? Một con sao đủ ? Đúng là nhà giàu mà keo kiệt mà - nó cầu nhàu - “ Được rồi , đã thế phải chọn thật thâm ” - thế rồi nó ôm con gấu to nhất tiệm ra về làm cho “ ai kia ” khóc thầm trong bụng !

Sau khi hết nơi để chơi nó mới chịu về và còn “ tốt bụng ” đột xuất mời Phong về nhà mình ăn trưa .

Tại nhà nó

Vừa yên vị trong phòng khách được 2’ thì có người gọi cổng

- A !!! - nó mừng ra mặt - Là Quân !!!

- Quân ? - Phong nhú mày - là tên hôm trước ở trường mình !
- Chào mày ! Chết chưa ? - nó chào to
- Chưa ! Mày chưa chết sao tao chết được ... hô hô - Quân đáp lại - A !!! Cậu là Lam Phong ? Rất vui được làm quen !

Quân tỏ ra thân thiện nhưng chỉ nhận được câu “ chào ” lạnh tanh như tiền và ánh mắt hình sự sắc bén của Phong khiến nó và cậu bạn lạnh sống lưng . Quân thấy Phong nhìn mình như vậy . cậu hiểu ra vấn đề cần được giải quyết ở đây và đã tươi cười nói :

- Tôi không phải người yêu của Yến Vy đâu !!! Làm ơn đừng nhìn tôi như thế có được không ?

Phong khựng lại , hơi lúng túng nhưng vẫn giữ được vẻ lạnh lùng :

- Tôi đâu có ý đó !

- Thằng Quân !!! Mày vừa nói gì đấy ? Mày có tin là bà sẽ ... - Nó lườm Quân bằng ánh mắt very sắc bén trời ban và câu nói lưng chừng ngắt quãng .

- Đâu ! Tao có nói gì đâu nào ! Mà hôm nay bác gái không có nhà hả ? - Đánh trống lảng nhanh thế !!! Cháu chịu ~.

~ Ủ !!! Mày ở lại đây ăn cơm luôn nhé ! Để tao vào chuẩn bị ! - nó dặn dò

- ẤY ẤY !!! VY XINH ĐẸP !!! CỨ ĐỂ TAO , ĐỂ TAO CHO ! - Quân vội vàng ngăn cản

- Được rồi , cho mày làm !

Quân ghé sát tai Phong thầm thì ” Hồi còn học tiểu học , con Vy từng làm cháy nhà vì vụng về rồi đó , cũng may lúc đó không có ai bị thương cả . Vậy nên cậu đừng lấy nó , nhà cậu có bị cháy thì không được trách tôi không nhắc trước nhé ! “ . Phong đỏ mặt , cười vu vơ cho qua . Quân nói tiếp “ May là tôi đến kịp chứ không chắc cậu đã cháy thành than rồi “ . Phong cười xòa rồi tự nhủ “ Đúng là may thật ! ”

Sau 15’ lẩn lẩn , cuối cùng Quân cũng bê lên được 1 mâm cơm ... nói đúng hơn là mâm mì với ba tô mì tôm đầy ụ . Đùng tưởng không ngon , tay nghề nấu mì của Quân đã đạt tới trình độ chuyên nghiệp , này nhé , khi nấu , cậu tận dụng hết mọi thứ có sẵn trong tủ lạnh và bắt tay vào làm nên món mì rất chi là ngon .

- Oà ... thơm quá !!! - nó hít hà - Cứ tự nhiên nhá Phong !!!

- Ủ ...

Đang yên đang lành , nó thò đũa vào bát Phong gấp mắt miếng tôm to đùng cho vào miệng mình mà không một lời xin xỏ

- Con gái mà vô duyên vậy ! - Phong cốc đầu nó

- Aí da ... hihihihihhi

- Nói ghê hay ... còn cười được à ?

- Không lẽ giờ tôi khóc sao ?

- balap ... balap

- balap...balap ...

- XÌ - TỐP ! - Quân nãy giờ bị ăn bơ cũng đã lên tiếng - Trời đánh tránh miếng ăn !

- À ... Chiều nay Quân đi chơi cùng tụi này nhá ! - nó rủ rê

- Thôi ... Tôi không muốn làm mất không gian riêng tư của hai người ... chúa sẽ không tha thứ cho tôi !!! - Quân từ chối , vẻ mặt nhăn nhó nhở nhở .

Và kết cục là Quân bị ăn liên hoàn cốc của hai người kia , bữa trưa đầy ắp tiếng cười , vui thật !!!!

=====

Tha lỗi cho tác giả vì đăng chương không được đều cho lắm !!! :) * cúi đầu *

9. Chương 9: Đi Chơi (Phần 2)

Chương 9: Đi chơi (p2)

Tối đó

- Mình đi ăn đi ! - Nó đề nghị

- Hừ ... Còn chưa đủ sao ? - Phong nhúu mày , nghĩ tới nó đã ăn 5 gói bim bim , 2 túi kẹo , 3 ly kem và 2 ly chè là Phong lại rùng mình vì cái bụng không đầy của nó , vậy mà vẫn còn bụng dạ để ăn tiếp - Vậy ăn vặt vỉa hè nhé !

- OK , cậu có lòng tôi có rượu , cùng nhậu 1 trận tanh bành luôn !!! - nó hí hửng

Chợ Đêm bắt đầu hoạt động vào 7h30' , đúng lúc đó thì nó đã có mặt ở cửa hàng xúc xích , ngồi xuống cái bàn ngay đó , nó nhòm ngó xung quanh rồi buông lời kết luận :

- Toàn cặp là cặp không hà ! Đi chơi tối vậy thật chẳng đứng đắn chút nào .

Phong tự dưng thấy nóng mặt , gì mà ở đây toàn cặp chứ ? Bộ nó không nằm trong số đó hả ? ... Hai chiếc xúc xích thơm lừng trước mặt đang cuốn hút nó khiến cái dạ dày không đầy réo gọi ... nó bắt đầu ăn rất chi là " nhẹ nhàng " : rưới tương ớt đầy miếng xúc xích , ăn nhồm nhoàm như ... lợn , chẳng để ý Phong đang ngồi cười .

Ăn chán chê ở tất cả các hàng quán , cuối cùng nó cũng đổi mục tiêu là rạp chiếu phim

Tại quây bán vé

- Xem gì ? - Phong hỏi ngắn gọn

- Tiêu chí của tôi là : hành động kết hợp kinh dị , bi và hài , tình cảm , tài liệu , khoa học viễn tưởng , ... - Nó xỏ ra một tràng rồi kết luận - Xem Shin cậu bé bút chì đi , hôm nay có chiếu movie 23 đó .

... RẦM ... Mọi thứ trong đầu Phong đổ vỡ loảng xoảng , cứ tưởng sẽ được xem phim gì đặc biệt lắm hóa ra là phim con nít .

- Cậu điên à ? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn xem phim hoạt hình chứ ? - Phong nổi cáu

- Ngoài rạp có bảng " cấm người dưới 16 tuổi " hả ? Phim này dành cho mọi lứa tuổi mà !!! - Nó nói rồi chạy ra mua vé để mặc cậu bạn ở đó với khuôn mặt ngán ngẩm .

Việc Phong đứng im không có nghĩa là không gây sự chú ý , chưa đầy 1' cậu có mặt tại rạp đã khiến nơi này trở nên ồn ào với những tiếng xì xầm to nhỏ :

- Ê ! Kia có phải Trần Lam Phong không ?

- Đâu ? Ủ nhĩ ! Đẹp trai quá ha mày ...

- Nghe danh đã lâu giờ mới được nhìn tận mặt đấy !

- Anh ấy học trường tao đó ! - một con nhỏ tự hào

- Điều vừa phải thôi !

- Không tin để tao chứng minh - rồi nhỏ đó vênh mặt

- Ờ ... thử đi ! - Đám bạn nhỏ đó thách thức

Chắc vì do quá máu chó và một phần vì muốn oai với bạn nên nhỏ đó mạnh dạn đến gần Phong , ưỡn ẹo bá tay cậu làm cậu giật bắn mình , chưa kịp định thần xem ai là người đang khoác tay mình một cách vô duyên như thế thì nhỏ đó lên tiếng :

- Anh Phong ! Nhớ em chứ ?

Cậu chả nhớ đứa quái nào cả , tự dưng chui ở đâu ra một con nhỏ mặt dày hỏi mình có nhớ nó không mới chết chứ .

- Ô ... - Phong ngập ngừng định nói gì đó

- BUÔNG RA ! CÔ LÀ AI MÀ VÔ DUYÊN VẬY ? - Nó xuất hiện tự lúc nào , giằng tay con nhỏ đó ra và lớn tiếng , lại một lần nữa nó kéo Phong xồng xộc xồng xộc đi như lợn ... Chắc hẳn con nhỏ kia phải tức và xấu hổ đến tím mặt . Còn Phong , bị kéo đi một cách bạo lực như thế mà cậu vẫn còn cười được , nụ cười mỉm hiếm hoi xuất hiện nhưng tiếc là nó lại không nhìn thấy , trong lòng nó còn đang thầm trách “ ai kia ” quá đào hoa , sơ sẩy một xiu mà gái đã bu đây .

“ Đang ghen sao ? Thú vị thật !!! ” - suy nghĩ của tên đào hoa đáng ghét

Tại rạp chiếu phim hoạt hình Shin - cậu bé bút chì , nó cùng Phong đang an tọa trên dãy ghế thứ hai . Trong này khá đông , toàn là trẻ con , nếu có thì cũng chỉ là phụ huynh của đám nhóc kia . Thế mà lại hay ! Phong đỡ bị quấy rầy bởi các cô nàng hám zai còn nó thì khỏi phải trông chừng “ ai kia ” , có thể yên tâm mà xem phim được rồi . Phim chuẩn bị chiếu thì có một cô nhóc khoảng 8 tuổi từ ghế bên cạnh bất ngờ nhảy vào lòng Phong

- Ô kia con !!! - Bà mẹ của nhóc đó lên tiếng - Đó là ghế của anh mà ...- rồi quay sang Phong - Cho cô xin lỗi nhé !!!

- Dạ không sao đâu cô !!! Cứ để cô bé ngồi đây cũng được ạ - Phong nở nụ cười tỏa nắng

- Vậy đâu có được - bà mẹ lại quay ra thuyết phục đứa con cứng đầu của mình - Sang đây với mẹ !

- Ừ không ! Ngồi đây mới dễ xem ! - nó lắc đầu không chịu

- Vậy làm phiền cháu nhé !

- Dạ vâng !!!

Nãy giờ nó nghe cả rồi , tự dưng nó thấy bức mình quá ... ” Hừ !!! Ngồi đó cũng xem rõ mà , sao cứ phải nhất thiết đòi ngồi đây chứ ? Đùng có nói là tên này cũng có sức hút với cả trẻ con nha ” ... nó thấy ghét cô bé kia quá ... ghét lắm lắm !!!

- Cô bé tên gì thế ? - Phong xoa đầu nhóc hỏi

- Em tên Hàn Băng

- Còn anh là Lam Phong

- Chị ấy là người yêu của anh à ? - cô nhóc chỉ tay vào người nó hỏi

Hai “ anh chị ” đỏ mặt nhìn nhau

- Ô ... không phải vậy đâu , anh chị là bạn bè bình thường thôi ! - Phong chữa cháy

- Vậy sao ? - Cô nhóc ranh mãnh nhìn nó , khẽ cười đắc ý .

“ Gì chứ ? Ánh mắt và nụ cười đó là sao ? Nó dám cười đếu mình ? Trời ơi ! YẾN VY ta đây cũng có ngày bị một con bé loắt choắt vắt mũi chưa sạch , miệng còn hôi mùi sữa lên mặt ư ??? ” - Nó đang tự cảm thấy nhục dần và mòn

- TÔI CÓ VIỆC BẠN , TÔI VỀ TRƯỚC ! - nó đứng phắt dậy , quay lưng bước đi một cách vô lí

Ra tới bên ngoài , nó không thấy Phong ra tìm mình nên ... giờ giận thật luôn , quyết định đi về một mình , cho cái tên đào hoa đáng ghét đó muốn làm gì thì làm

Một cánh tay giữ nó lại , kéo ngược ra sau làm nó giật bản mình , tim muốn rút ra ngoài luôn .

- OÁI !!! Tôi tưởng cậu ở trong đó với “ thiên thần nhỏ ” chứ ! (ác quỷ nhỏ thì có)

- Cậu giận tôi chỉ vì một cái lí do hết sức ngớ ngẩn ấy à ? - Phong nổi giận - Cậu tự ý bỏ về một mình lỡ gặp chuyện gì tôi chịu trách nhiệm sao nổi chứ ! Làm ơn hãy suy nghĩ một chút !!!

- Ô ... tôi ... - nó cứng họng , suy đi tính lại thì mình vô lí thật , bị Phong mắng cũng đáng thôi ...

- ĐI VỀ ! - Phong quát lớn

Trên đường về , nó cứ im như thóc , chẳng bù cho cái cảnh lấm mồm hồi sáng .

Đến lúc Phong bóp phanh “ KTTTTTTTTTTTTTTTT ” một cái nó mới biết là mình đã về đến nhà

- Cảm ơn ! - nó cười híp mắt

Phong gạt đầu một cái nhẹ nhàng rồi ra về

- CON CHÀO MẸ !!! - vào đến cửa nó đã chào to

- Sao về muộn thế con ? - mẹ nó ôn tồn

- Lâu lâu mới có một bữa thôi mà mẹ ! - nó cười trừ tội

- Muộn rồi đó , đi ngủ đi mai còn dậy sớm đi học nữa ! - mẹ nó xua tay

- Chúc mẹ ngủ ngon ! - nó thơm lên má mẹ

- Ngủ ngon con gái !

Nó vâng dạ rồi chạy lên phòng , thay đồ rồi leo lên giường , vừa lúc đó thì chuông điện thoại “ rinh ” lên một tiếng báo là có tin nhắn đến , nó định bỏ qua vì cho rằng đây lại là tin nhắn của “ anh VIETTEL ” quan tâm . Nhưng điều gì đó cứ thôi thúc nó phải mở máy

- Ủa !!! Tin nhắn của Lam Phong - nó tròn mắt ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên Phong nhắn tin cho nó kể từ khi quen nhau

Dòng chữ “ Ngủ Ngon !!! ” to đùng đập thẳng vào mắt nó ! Hình như có cái gì đó nâng nâng ở nó , tim đập như ngừng đập , thận ngừng lọc máu , phổi ngừng nhận khí oxi ... vân vân mây gió ... Tóm lại là nó đang bị đơ toàn tập ...

Phong có lòng thì nó cũng có dạ , nó mạnh dạn nhắn lại “ Ngủ ngon @@@ ” rồi trùm chăn đi khò ... Với nó , ngày mai sẽ là ngày tuyệt vời và hy vọng Phong cũng thấy như vậy !!!!!!!!!

=====

Sẽ cố đăng nhanh nhất có thể ạ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! :) Mong các bạn vẫn ủng hộ .

10. Chương 10 : Học Nhóm (Phần 1)

Chương 10: Học Nhóm (p1)

Sáng hôm sau

- Chào ! – nó tươi cười

- Chào chào !!! – Trâm cười ranh mãnh – Có chuyện gì làm cô nàng nhà ta hôm nay vui thế ?

- Hả ? Vui ? Vui gì đâu chứ ? – nó há hốc mồm

- Chứ không phải hôm qua được đi chơi với hoàng tử sao ? – Trâm nháy nháy mắt

- Ô ... Sao mày biết ?

- Xời !!! – Nhỏ bạn bĩu môi – Chuyện gì mà tao không biết chứ !

- Hoàng với chả tử ... – nó lườm Trâm rồi ngồi xuống

- Mày phải cẩn thận với mấy con nhỏ khối 10 đó , mày có biết mày đang là tâm điểm của bọn cọt cái đó không ? – Trâm nói

- Tại sao ? – nó mắt tròn mắt dẹt thắc mắc

- Lam Phong là hoảng tử trong lòng tụi nó ... mà cậu ta lại thuộc về mày ... thử nghĩ xem , tụi nó sẽ dễ yên cho mày chắc !

- Ô ... mà khoan đã ! Ai thuộc về tao chứ ? Vớ vẩn !!! – nó sùng cồ

- Chứ không phải vậy à ? – Trâm lè lưỡi

- Mới sáng sớm mà đã cãi nhau rồi ! – Phong đến từ lúc nào lừ tụi nó

“ Mong là cậu ta chưa nghe thấy gì “ – nó suy nghĩ

Vào lớp

Cô chủ nhiệm bước vào

- Cô ơi bây giờ là tiết hóa mà , đâu phải tiết toán đâu !!!

- Nhầm lớp rồi cô ơi !

Cả lớp xôn xao trêu chọc cô chủ nhiệm

“ RẦM “ cô gõ mạnh cây thước gỗ xuống bàn làm rung chuyển cả mặt đất (Nam Mô A Di Đà Phật , cái bàn không có tội thừa thí chủ ~.~) . Tuy vậy nhưng chả đứa nào giật mình cả , vì đây là hành động thường xuyên của cô chủ nhiệm để giữ trật tự cho lớp mà , nếu là học sinh lớp khác thì đã rụng tim từ lâu rồi . Cũng may cái lớp này được luyện thành thánh rồi nên độ lỳ của đứa nào cũng vượt qua mức cơ bản hết rồi , chỉ chờ dịp để nâng cao lên thôi

- TRẬT TỰ ! LỚP MÀ CỨ NHƯ CÁI CHỢ !!!

- DÉT SỜ – Cả lớp đồng thanh

- Hôm nay cô sẽ phát động cho các em tham gia cuộc thi ‘ Tiếng anh cho em ‘ , nhà trường thấy lớp ta có nhiều bạn học tốt tiếng anh lên đã chọn , tuy vậy , vẫn còn một số bạn học vẫn chưa được tốt lắm như bạn Yến Vy , Trần Trang, Hoàng Trang ,... Vì vậy , cô sẽ xếp cặp những em này với các bạn học tốt để cùng nhau học tốt , chuẩn bị tốt cho cuộc thi .

- Hic ... - nó vừa xấu hổ , vừa thấy nhục dần vì mình được nêu tên đầu tiên .

Trâm và Hùng ngồi bàn trên cứ tùm tùm cười làm nó càng thấy bực .

- Bạn Vy với Lam Phong nhé ! – Cô chỉ trỏ hai đứa

- Ồ ... Ồ ... Ồ ... - Cả lớp đồng thanh ồ lên to tướng , nếu ai không nghe kĩ chắc sẽ tưởng nhầm đây là trang trại bò mát , lũ bò đang đói meo ruột rú ầm lên – Vy sướng nha !!!

- Hic ... !!! – nó khẽ thở dài , dù sao thì cũng chẳng có ai muốn thừa nhận là mình học kém cả , giá mà đây là môn văn hay toán thì nó sẽ cho tụi kia biết mặt vì dám cười mình nhưng đây lại là môn Anh , môn mà nó ghét bẩm sinh .

- Trần Trang với bạn Ánh lớp phó học tập , bạn Hoàng Trang với bạn Hà , – Cô tiếp tục xếp cặp và dặn dò – Các em phải tận dụng những giờ ra chơi và các buổi chiều được nghỉ nghe rõ chưa ?

- Vàngggggggggg ! – Tiếng vang được kéo dài ra vẻ chán nản khiến cô muốn lộn ruột với đám học trò quỷ sứ này , vừa mới ‘ dết sờ ’ rõ to xong sau khi nghe dặn học bài là lại ỉu xiu , đến là chịu ~.~

Giờ ra chơi

Nó bị Phong bắt ra ghế đá ngồi học , dù không muốn nhưng sợ Phong báo với cô lên bắt đắc dĩ phải đi

- ‘ I’m sorry that I didn’t do the homework last night ‘ – Phong cứ thao thao bất tuyệt giảng bài còn nó thì ngồi gật gù cái đầu nhưng thực chất là chả hiểu cái quái gì cả ~.~

- ‘ Her mother doesn’t buy ... ‘ Này ! Nhìn đi đâu thế hả ? – Phong cốc đầu nó vì cái tội tâm hồn treo ngược cành cây

- Á !!! Đau quá đi ! Cậu độc ác vừa phải thôi chứ ! – nó nhõng nhẽo

- Cậu có tin tôi sẽ cho cậu ăn thêm mấy phát quất nữa không ?
- Đồ bạo lực ! – nó lí nhí
- Nói gì ? – Phong lườm nó cháy mắt
- Ồ ... Ồ không ! Tôi nói cậu rất đẹp trai , rất sì-tai ...
- ĐỌC THEO TÔI MAU ‘ I WISH I HAD A BIG HOUSE ’ !!!
- Híc ... đọc thì đọc , làm gì ghê vậy ! ‘ Ai quýt ai hết ơ bích hau ’ – Nó lảm nhảm cho có (JJJ)
TÙNG ... TÙNG ... TÙNG

Tiếng trống vào lớp vang lên cứu bồ nó

- DEEEEEE !!! Vào lớp rồi ! – nó nhảy cẫng lên vì thoát nợ - ‘ Cảm ơn chúa vì đã cứu lấy sinh mạng bé bỏng này , tạ ơn người !!! ’

Phong chỉ còn nước lắc đầu nhìn nó ngán ngẩm , người gì đâu mà lười học quá !

Ra về

- Mai học tiếp ! - Phong gấp sách lại
- Hả ? Học tiếp sao ? Thôi , mệt lắm ! - Nó uể oải

Phong trừng mắt nhìn nó , nóng đến cháy cả lông mi .

- Ồ ... mai học , mai học - sau khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc ấy , nó thay đổi 180 độ - Mai chủ nhật học nhà tôi nhá !

- OK

Đợi Phong đi khuất , nó bắt đầu lườm nguýt “ đồ đại thiếu gia khó tính , đồ lảm nhảm nhiều chuyện !!! ”

Sáng hôm sau

- Dạ chào cô ! - Phong lễ phép - Cháu tìm Vy để học nhóm ạ !!!

- Chào cháu ! Nó vẫn còn ngủ đấy , phiền cháu đánh thức nó giúp cô , muộn rồi , cô đi làm đây ! - mẹ nó hiền hậu nói

- A ! HÉ LÔ BÁC GÁI , LÂU LẮM KHÔNG GẶP BÁC , BÁC KHỎE CHỨ Ạ ! - Đàng xa , tiếng Quân oang oang vang lên khiến Phong muốn rớt tim

- Chào thằng nhóc , vào nhà đi , mấy đứa ở lại chơi bác đi làm nhá ! - mẹ nó nói rồi đi mất

- Ủa ? Lam Phong ? Cậu cũng ở đây à , tụi mình có duyên nhỉ ! - Quân bá vai bá cổ Phong - Tối đây rủ Vy đi chơi hả ?

- Trong đầu cậu chỉ hiện hữu hai chữ chơi bời thôi à ? Tôi đến đây để học , học , học , nghe rõ chưa ?

- Rồi rồi ! Thế Vy đâu ? - Quân ngó nghiêng

- Vẫn chưa ngủ dậy !!!

- Cậu vào gọi nó đi ! - Quân đẩy Phong

- Sao lại là tôi ?

- Nếu ngại thì để tôi mở cửa cho ! - Quân cười ranh mãnh rồi đẩy Phong vào phòng nó làm cậu không kịp phản ứng gì , xưa nay cậu chưa từng vào phòng con gái , huống hồ là đánh thức đứa con gái ấy dậy .

Nó vẫn đang khò ngon lành với cái dáng lạ chưa từng thấy , thật mất hình tượng quá mà ~.

~~ Bây ...

- Gọi to lên chứ , cậu gọi kiến đó hả ? - Quân ở bên ngoài ra lệnh

- Có ngon vào đây mà gọi - Phong có phần hơi lúng túng - Này con giun lười , dậy đi !

- Ừm ... mẹ ... cho con ngủ xíu nữa thôi ! - nó tóp tép

- Dậy học mau !!! - Phong vẫn kiên nhẫn , ngồi xuống bên cạnh đó , khẽ lay lay tay nó

- BỰC QUÁ ! - Nó mắt nhắm mắt mở ngồi thẳng dậy

Chắc chỉ còn 2cm nữa là nó ... chạm mặt Phong rồi , nó cảm thấy rõ hơi thở của ai đó , mùi bạc hà mát lạnh vừa lạ vừa quen , nhưng lại không phải của mẹ .

- Mẹ xịt nước hoa gì kỳ vậy ? - nó dụi dụi mắt và từ từ mở mắt ra

Bốn mắt nhìn nhau Gay cấn đến nỗi Quân ở bên ngoài nhìn mà muốn nghẹt thở vì hồi hộp

- Á ... Á ... Á ... - Nó hét toáng lên , mặt đỏ gay đỏ gắt, bật người ra sau . Làm sao mà không ngại được cơ chứ khi mà vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy ngay cái bản mặt thiên thần , hơn nữa lại còn ở cự li cực cực gần như thế ... ~.

~Sau 5s lấy lại bình tĩnh , nó cất tiếng :

- Híc ... cậu vẫn chưa buông tha cho tôi à ?

- Học tốt cho cậu chứ tốt cho ai ?

Bỗng trên đầu nó lóe ra cái bóng đèn huỳnh quang 1200V sáng chói lọi

- Ồ ... Xin lỗi cậu nhiều lắm Lam Phong ạ !!! Tôi có hẹn với thằng Quân mất tiêu rồi - nó ranh mãnh nói dối không chớp mắt

Phong nghe nó nói thế thì ức lắm , ức không thể nào mà chịu được , nhưng vẫn làm vẻ bình tĩnh , nhân lúc nó không để ý ra hiệu cho Quân cứ đứng ngoài đó xem mình rạch mặt con nhỏ nói phét kia một trận

- Vậy sao ? Tiếc nhỉ !!! - Phong đứng dậy

- Ồ ... vậy đấy , xin lỗi nhé , để bữa khác đi !!! - nó đuối khéo

- Khoan đã ! - Phong ra lệnh

- Lại gì nữa đây ?

- Cậu phải gọi điện cho Quân tôi mới tin - Phong vờ ra điều kiện kiện

- Ok - nó tự tin lấy phone bấm bấm như thật nhưng thực ra đang thầm chửi rủa Phong quá đa nghi “ Hic ... làm sao bây giờ ... thôi kệ , cứ gọi đi rồi tí nữa giải thích với thằng Quân sau ”

Lúc nó đưa máy lên tai cũng là lúc máy Quân bên ngoài đổ chuông , nó tròn mắt ngạc nhiên còn Phong thì đang cười ranh mãnh

- Mà tìm tao hả ? - Quân nhăn nhó đi vào

- O ... - Nó cứng họng , mặt đỏ bừng lên vì bị lộ tẩy

- Sao hả ? MAU THAY QUẦN ÁO RỒI NGỒI VÀO BÀN HỌC CHO TÔI NGAY !!! - Phong quát to khiến trái tim bé “ bé bỏng ” của nó và Quân suýt rớt xuống sàn

- Vâng ... Vâng - nó là kẻ bị động lên sợ hãi rầm rập nghe theo không dám ho he gì , vội chuồn vào phòng tắm làm VSCN với tốc độ ánh sáng

- Cậu đúng là con cáo già - Quân khen

- Bình thường thôi ! - Phong nhếch mép cười đắc ý

=====

The end chương 10 :)

Hãy coment để tác giả đăng nhiều hơn ~.

~

11. Chương 11:học Nhóm (phần 2)

Chương 11 : Học Nhóm (p2)

*** Nó thấy Phong đang tiến sát tới mặt nó , nhẹ nhàng đặt lên đôi môi kia một nụ hôn ***

- Á ... Á ... Á ... Á ...Á ...Á ... -Nó kêu lên thất thanh

- Bị gì vậy ? - Phong giật mình hỏi nó

Nó nhìn thấy Phong , mặt đỏ bừng lên .

- Đang học mà cũng ngủ được, tôi chịu cậu ! - Phong ngả người ra sau về chán nản

- Ngủ? Vậy này giờ chỉ là mơ thôi sao? - Nó lầm bầm

- Mơ? Cậu mơ gì mà ghê vậy , lại còn đỏ mặt nữa chứ

- Ô... tôi... - mặt nó lại càng đỏ hơn

- Cậu sốt hả? - Phong đưa tay lên sờ trán nó làm nó càng thêm bối rối

- Không... Không... tôi không sốt - Nó cười nhạt, đẩy nhẹ tay tên kia ra

- Không sốt mà mặt đỏ vậy sao ?

- ... - Điều cấp thiết nhất đối với nó bây giờ là phải đánh trống lảng để có thể thoát được Phong - À phải rồi, Quân đâu ?

Phong im lặng chỉ ra phía giường nó, thì ra Quân đang khò ngon lành, hên gì này giờ không lên tiếng.

- Cậu thấy chưa? Cậu giảng bài chán đến nỗi Quân còn buồn ngủ kia kìa, hướng gì tôi !- nó thừa cơ trốn học

- Hừ... đúng là đồ cơ hội mà...

- Tôi không học nữa đâu!- Nó nhăn mặt quyết định- Tôi không tiếp thu được !

- Vậy còn cuộc thi ?

- Tối đâu thì tối !- nó bình thản, Phong ức tối sầm mặt lại có vẻ giận lắm nhưng chưa kịp làm gì thì nó đã ra hiệu cho cậu phải im lặng :

- Suyt! -Nó rón rén tới chỗ Quân nằm, tự nhỏ một sợi tóc của mình , vo vo lại và thọc thọc vào mũi và tai cậu bạn đang chìm trong giấc ngủ , Quân lấy tay phe phẩy phía trước mong rằng “con ruồi” phá đám kia có thể cút cút đi, về mặt cậu nhăn như khi ăn ớt làm nó mắc cười quá, nhưng phải nhịn để tiếp tục trò nghịch ngu . Phong cũng không nhịn được cười trước sự ranh ma của nó , cậu bật cười thành tiếng - nụ cười khá hiếm hoi!

- TRỜI ƠI LÀ TRỜI !!!! - Quân bật dậy , bất ngờ đến nỗi làm nó ngã nhào ra sau vì giật mình

- HA HA HA HA HA HA HA ^ 1000

- YẾN VY ! LÀ MÀY HẢ ? - QUÂN TỨC TỐI RA MẶT

- HA HA ... HIC ... ĐÂU PHẢI TAO ... HIC HIC HAHAHA

Quân tức giận bỏ về, cậu không phải loại người nhỏ mọn như thế nhưng chắc là cậu đang mơ đẹp, chuẩn bị hôn một nàng công chúa “ cực biu ty phun ” thì ở đâu bay tới một con ruồi mặt dày 2cm ...

- Hic... hình như tôi đùa hơi quá- nó nhìn Phong với khuôn mặt nhăn nhó hết mức

- ...

- Đi chơi không?- Nó rủ rê

- OK

- Hi hi Hôm nay có hội chợ đấy , mình tới đó nha !

- Sao cũng được ! - Phong lạnh lùng đi ra ngoài

- Hì hì... tên này dễ dụ quá !

- Nói gì tôi nghe hết rồi đó

- Ô... chờ tôi với !!!

Tại hội chợ

- Híc... sao đông quá vậy nè! - nó nhăn nhó bám tay Phong len qua biển người

- Tôi đã nói cậu là không nên đi những chỗ này mà - Phong cũng nhăn nhó không kém

- Cậu nói bao giờ chứ ?

- Hừ ... chúng ta ra chỗ nào vắng vắng chút cho dễ thở - Phong khó khăn nói

- Ặc... đúng rồi đó

5' sau

- Phù - nó thở phào nhẹ nhõm

Cả hội chợ bắt đầu trở nên nhộn nháo khi có mấy nhỏ nhận ra Phong

- Ê ... Tụi bay ơi ! Kia có phải Lam Phong và con nhỏ đáng ghét không ?

- Đúng rồi , đẹp trai vậy mà cặp bồ với nhỏ xấu xí

- Đúng là đôi đũa lệch mà

Nó nghe được , mặt hơi tối lại , cũng tự ái lắm chứ , cũng bị tổn thương lắm chứ , có chút gì đó hơi giận nhưng bọn họ nói đúng mà , nó không hề xứng đáng, nó cúi gầm mặt, để không phải đối đầu với những dư luận kia, đúng là miệng lưỡi thế gian mà ...

Phong bất thành linh khoác vai nó , nó đỏ mặt ngẩng đầu lên nhìn

- Làm gì vậy ?

- Mặc kệ họ đi, đừng suy nghĩ nhiều - Phong nói

- Ha ha - Nó cười nhạt toẹt - Suy nghĩ gì chứ ? Tôi đâu rảnh ... - nó định đẩy tay Phong ra nhưng bị cậu xiết chặt hơn

Thấy thế, đám háo zai và chuyên đi lo chuyện bao đồng kia tức đến tím mặt . Cái mùi bạc hà trên người Phong làm nó khó chịu ... thơm chết đi được .

- Tôi muốn ăn kem - Nó cười tươi rói

- Vậy còn chờ gì nữa - Phong nhìn nó nhăn nhó

.....

- Hic ... đông quá đi mất ... Ủa? Lam Phong! Cậu đâu rồi - Nó khó khăn len ngược lại để tìm Phong

BỐP! Nó vô tình đụng phải ai đó , ngã phịch xuống đất

- Cô em không sao chứ ? - Một giọng nói bốn cột vang lên , tên đó khẽ lấy tay nâng cằm nó

Xui rồi , đụng phải lũ đầu trâu mặt ngựa , lại còn đang vội nữa chứ , nó ngẩng lên nhìn , có năm tên con trai mặt không có một chút sáng sủa nào .

- Buông ra! - Nó hất tay tên đó ra , cố gắng đứng dậy nhưng cái chân đau không chịu được , hình như bị trật rồi , thế mới chết chứ. Xung quanh nó có rất nhiều người nhưng ai cũng vô cảm cả , nhìn thấy vậy mà cứ lơ đãng như không có gì xảy ra.

- Cô em sao thế ? - Tên đó cúi xuống nhìn nó - Không đứng lên được hả? Tội nghiệp ghê! Để anh giúp cho nhé! HAHAAHA - mấy tên đằng sau cũng a dua theo

Nó ước đến sắp chết rồi, nếu không phải chân nó bị đau thì nó đã cho bọn thất đức kia rằng ra rằng hàm ra hàm rồi, nhìn nó vậy thôi chứ là một cao thủ karate đấy, học võ từ khi 5 tuổi , vì sao ư? Vì nó không có bàn tay của ba che chở như bao đứa khác nên đành phải tự mình học tự vệ thôi , đều do hoàn cảnh đưa đẩy cả ...

- Các cậu giỏi thật đấy !!! - Một giọng nói lạnh lùng vang lên, nó quay lại thấy Lam Phong đang đứng đó, đứt tay túi quần, với nụ cười nửa miệng rất chi là đều

Mọi người thấy ở đây sắp xảy ra một vụ đánh nhau lớn nên giải tán hết sạch , không ai muốn mình bị liên lụy cả , đúng là vô tâm mà .

- Hừ! Định ra mặt anh hùng cứu mỹ nhân hả ? - Tên cầm đầu khinh khỉnh nói

- Xin lỗi ! Anh bạn có thể nhìn lại mặt tôi một lần nữa được không ? - Phong mỉm cười nói

5 tên kia cũng nghe lời và chột sững sờ , vẻ mặt chúng lộ rõ vẻ sợ sệt

- ĐẠI BOSS HẮC THIÊN ... - Cả bọn réo

- Hừ ...

- Bọn em xin lỗi , không biết đây là bạn gái boss !!! - Ngay lập tức chúng co ro cúi rúm

- Còn không mau xin lỗi !!!- Phong liếc nó

- Cho chúng em xin lỗi chị !

Nó quan sát họ nói chuyện này giờ mà chả hiểu mô tê gì cả.

Bọn kia chạy biến rồi , nó cứ ngồi đó, mặt thộn ra một đống, rồi khẽ lườm Phong bằng con mắt sắc lẹm

- Đường có nhìn tôi như vậy ! - Phong ngồi cúi xuống

- Chứ không phải đàn em của cậu làm tôi ra nông nổi này hay sao ?- nó trách móc

- Bọn họ không phải đàn em tôi - Phong nói, rồi bất ngờ bế phốc nó lên

- Á...Á...Á... BUÔNG TÔI RA !!! - Nó hét lên, mặt nóng đến nỗi sắp nổ tung

- Hiện tại thì không được - Phong từ chối

- Híc ... công tôi đi! Chứ đừng làm thế này - nó nhăn nhúm

Lời đề nghị của nó được thực hiện, nhưng lại gặp một vấn đề cực lớn, ai cũng nhìn nó với con mắt ghen tỵ , muốn ăn tươi nuốt sống con người nhỏ bé đang nằm trên lưng thần tượng của họ , nó không biết làm gì, chỉ biết úp mặt vào lưng Phong với mong ước mình sẽ không bị đánh ghen. Hic... tội nghiệp ghê vậy đó!!!

Lại là cái mùi bạc hà mát lạnh chết tiệt đó, làm nó không thể... rời mũi được . Nó chợt nhớ ra chuyện ban nãy , trong đầu hàng trăm câu hỏi đang hiện ra

- Sao họ lại gọi cậu là “đại boss” ?

- Cậu không cần biết! - Phong thẳng thừng nói

Nó hơi buồn và có chút chạnh lòng khi thấy Phong phũ phàng như vậy nhưng lại lấy lại tinh thần khi tự nhắc nhở mình “ Mình chẳng có quyền gì để hỏi cậu ta cả, với lại chuyện của cậu ta liên quan gì đến mình. Chuyện của mình mình còn không lo hết, từ khi nào mình có hơi sức để đi lo chuyện bao đồng vậy ? Thật điên quá đi mà ”

Nói vậy thôi chứ buồn lắm, cứ tưởng trong thời gian qua nó là người hiểu Phong nhất, nhưng nó không hiểu cậu như nó nghĩ, giữa hai người hình như còn rất nhiều bí mật

=====

Cảm ơn đã ủng hộ truyện “ Tình Yêu Tuổi Quây ” của mình :))

12. Chương 12: Lam Phong Và Hắc Thiên

Chương 12: Lam Phong Và Hắc Thiên

Một đám người toàn là các cô gái đi qua, họ cứ nhìn nó chằm chằm khiến nó ngại không chịu được

- Giờ tụi nhỏ công khai tình cảm quá ông nhỉ ! - bà 1
- Ôi dào ơi , tôi còn lạ gì nữa - ông 1
- Chả bù cho thời mình trước , yêu nhau mà cứ phải co ro cúm rúm - bà 2
- Mỗi thời đại một khác - ông 2
- Nhìn cô bé kia kìa! Thật là nũng nịu bạn trai hết sức hà - Bà 3
- Tuổi trẻ giờ nó vậy đấy hahahaha - ông 3

Hic ... nó ngượng đỏ cả mặt , không dám ngẩng lên nữa , Phong bất chợt bật cười thành tiếng .

- Cười gì chứ đồ khùng ? - nó đỏ mặt hơn - Tôi bị oan mà, chân tôi đau chứ có làm nũng cậu đâu chứ huhuhu!

Phong vẫn im lặng tới khi về tới nhà nó, thả nó ngồi xuống ghế rồi nhẹ nhàng quỳ gối xuống, nâng chân nó lên

- Á ... tôi.. tôi tự làm được mà! - nó đỏ mặt ngẩn ngơ
- Ngồi im đi đồ cứng đầu!

Nó lườm Phong một cái sắc lẹm rồi im bặt, Phong khẽ bẻ nhẹ cổ chân nó và ...

- Á ... Á ... Á... HUHUUHHUUH^1000 - Nó kêu rống cả lên
- Xong rồi đó!
- Cậu định ám sát tôi hả? Đau muốn chết!!!
- Đã đang đau mà còn nói nhiều - Phong cần nhàn
- Kệ tôi ! - nó nói giọng giận hờn rồi quay đi
- Trưa rồi, cậu ăn gì để tôi đi mua ?- Phong đứng lên
- Không ăn!- nó thẳng thừng
- Vậy à ? Thế mà vừa nãy lúc công ai đó tôi đã nghe thấy tiếng dạ dày réo rồi đó!
- ... - Đỏ mặt
- Cứ ngồi đó! Nhớ là không được đi lung tung, cái chân cậu chưa lành hẳn đâu!- Cậu nói như ra lệnh rồi ra ngoài
- Tôi đâu phải con nít ranh ba tuổi đâu chứ ! - nó tia mắt- hix ... đúng là đối thật, từ sáng chưa có gì vào bụng, cũng may là cậu ta không chấp nhất!

Ngồi chờ sưng cũng chán, nó rút phone ra ngồi lướt trang facebook của trường, đập vào mắt nó là những hình ảnh nó và Phong đang đi với nhau cùng các dòng chữ xúc phạm của hội FC Lam Phong ” Hoàng tử hèn hò với con vịt xấu xí ” , bên cạnh đó là những bình luận phản đối ” sao lại như thế? ” , ” chắc không phải vậy đâu, con nhỏ đó đời nào lại được Hoàng tử sủng ái như vậy ” , ” Đúng là không xứng chút nào ” ,

.... Lại là những dư luận thế gian, đúng là trở trêu mà. Lướt mãi cũng không hết các lời bình luận về mình nên nó cũng không đọc nữa, đặt điện thoại xuống, ánh mắt xa xăm vô định.

- Hixxxx đúng là ngốc mà ??? - nó ôm đầu lắc lắc - Hix... ngốc quá, ngốc quá ! Sao mày lại dây dưa vào cậu ta để trở thành kẻ thù của nhân loại như thế này ?

Nó khóc rồi, chẳng biết vì sao nữa, tự dưng thấy đau tim và khó thở.

- Mày không xứng đâu Vy, đừng nghĩ nữa mà!!!!

“ Cạch ” - Phong về, thấy nó đang lau nước mắt thì cực kì khó hiểu

- Đây!!! Cậu sao thế ?

- Không sao, không sao!!! - nó cười nhạt nhẽo

- Nói tôi nghe, sao cậu lại khóc ?- Phong mất kiên nhẫn ghì nó vào thành ghế

- Á ... Tôi... tôi thấy đau chân nên khóc thôi ! - nó nói đại

Phong tạm yên tâm, buông nó ra nhưng vẫn thấy bất an sao sao đó.

- Cũng trưa rồi, cậu về đi!- nó cười gượng gạo

- Tôi về thì ai lo cho cậu? - Phong ngần ngại nhìn nó

- Tôi tự lo được mà, yên tâm, từ nay không phải đến nhà tôi học nữa nhé!- nó còn thấy ngạc nhiên khi mình nói ra những điều này

Phong nhíu mày khó hiểu, đang nhiên đang lành sao lại...

- Mày tới đón cậu đi học! - Phong nói

- Không cần mà, tôi tự đi được, với lại nhỏ Trâm nói mai nó tới rủ tôi đi học nên không dám phiền cậu nữa đâu! - Nó cố gắng tươi cười hết sức có thể

Phong không nói gì thêm, cậu lặng lẽ đi về, ra đến cửa, cậu gọi điện cho Trâm để xác định lại lời nói của nó, thái độ của nó như vậy làm Phong không an tâm chút nào.

- Sao cơ? Tôi rủ Vy đi học ư? Làm gì có chuyện đó chứ, nhà tôi với nhà nó cách xa lắm ! - Trâm nói

- Ủi! - Phong nói ngắn gọn rồi cúp máy, trong lòng không nguôi suy nghĩ

Cậu tắt máy cả ngày hôm nay rồi, giờ mở ra phải đến hàng trăm cuộc gọi và tin nhắn chứ không ít (của fan) , ngày nào cũng phải xóa đi xóa lại, mệt mỏi muốn chết. Cậu chán nản lướt facebook và mấy tấm hình của nó với cậu đập thẳng vào mắt, lại mấy tin đồn nhảm nhí, mệt lại càng mệt. Bực mình tắt máy, vừa xong thì có cuộc gọi đến, bình thường thì cậu đã từ chối ngay rồi nhưng lần này lại tròn mắt ngạc nhiên khi thấy con số vừa quen vừa lạ hiếm hoi xuất hiện trên màn hình

- Alô! - Phong lên tiếng

- Gọi mười cuộc đều không nghe, bạn đến vậy sao ? - Một giọng nam lạnh lùng vang lên

- Hừ! - Phong khẽ nhếch mép cười - Cuối cùng thì cũng gọi cho người ta được một cuộc.

- Đang ở đâu? Về ngay anh nói chuyện!

- Đi cho đã đi giờ mới về!- Phong nói xong thì cúp máy

Cùng lúc đó, nhỏ Trâm tới nhà nó, hốt ha hốt hải nói:

- Vy ơi! Tao cho mày xem cái này!

Nó ngồi thẫn thờ nãy giờ, nghe Trâm gọi thì giật mình, “ gì ” lên một cái rồi chờ đợi thông tin từ con bạn thân

Trâm nhìn nó với con mắt phức tạp rồi giơ điện thoại lên. Gì kia? Nó thấy đó là hình ảnh Lam Phong đang đi cùng với một cô gái xinh đẹp, hai người họ có vẻ quấn quýt lắm.

- Thì sao chứ? - Nó thờ ơ

- Mà... mà không thấy gì thật chứ? - Trâm nhăn mặt

- Chuyện này chả liên quan gì đến tao! - nói vậy thôi chứ nó đang cố gắng căng mắt ra nhìn lại cái ảnh đó một lần nữa thật kĩ để xác minh lại. Tóc Phong hanh vàng còn tóc người trong ảnh thì hơi nâu đỏ, nhưng có khi đó chỉ là phản chiếu của ánh sáng qua màn hình nên nhìn hơi khác thôi chứ đích thị là Phong rồi. Còn cô gái đó là ai? Là ai cơ chứ?

- Tao chụp lên được lúc đi mua đồ ở khu trung tâm đó! - Trâm nói

- Ừ...

- Này! Mà không sao đấy chứ?- Trâm lay lay người nó, nhỏ thừa biết ns có tình cảm với Phong rồi, khi chụp được bức hình này nhỏ định không đưa nó xem vì sợ nó buồn nhưng lại dằn vặt suy nghĩ nếu không cho nó biết thì còn tồi tệ hơn nữa

- Sao là sao? Cậu ta quen ai, yêu ai là quyền của cậu ta chứ, tao đâu có quyền can thiệp! - nó tỏ ra không quan tâm

- Vậy không phải là hai người...

- Là tin đồn nhảm nhí thôi, mà nghĩ sao mà tên đó lại yêu tao? Còn có rất nhiều hot girl xung quanh cậu ta mà, tao chả là cái thá gì cả - nó nói, càng nói càng thấy mình đúng, lại càng thấy tủi trong lòng

Trâm biết rõ là nó đang buồn lắm, cô đi về để nó có không gian riêng, để nó một mình là phương án tối ưu nhất.

Lại khóc nữa, lần này không như lần trước, nó bật khóc thành tiếng, ướt đầm hai tay áo và nằm ngoài phòng khách thiếp đi mất bao giờ không biết.

Tại nhà Phong

- Lâu không gặp, đẹp trai hơn hẳn nhỉ?

- Anh không phải nói đùa đâu, Hắc Thiên ! - Phong lườm lườm

Hai anh em nhà này song sinh đấy, khuôn mặt giống nhau như tạc, không tiếp xúc nhiều thì sẽ khó mà phân biệt được, có phân biệt được cũng là nhờ màu tóc. Giống về mặt hình thức thôi chứ tính cách họ khác nhau hoàn toàn, Hắc Thiên anh cả thì luôn mang vẻ thần bí, thân thiện và đôi lúc rất vui tính, hay kích逗 người khác nhất là thằng em trai mình. Còn Lam Phong thì lạnh lùng, tốt bụng, ... (đọc rồi thì biết :)) . Tuy không nói ra nhưng tình cảm anh em của họ rất tốt . Chỉ mỗi tội thằng anh hay kích逗, thằng em nóng tính và không kiên nhẫn , mỗi người một câu không ai nhịn ai là thành cãi nhau to. ~.

-- Cái băng nhóm ngầm của anh phá sản chưa vậy ?- Phong nhìn anh mình với con mắt cực đều

- Anh mà cho giải tán cả rồi - Hắc Thiên nhếch mép cười tạo lên hình bán nguyệt cực đẹp

- Đúng là đồ cả thèm chóng chán - Phong buông lời phán xét

- Nghe nói chú mà đang quen với một con nhỏ nào đó hả? Tin đưa đầy trên face đó! - Hắc Thiên đổi chủ đề

- Phải! Thì sao?

- Không ngờ soái ca Lam Phong nhà ta mà cũng có lúc phải điên vì tình !

- Hừ! Anh đúng là đồ điên có lever! - Phong bực mình đứng dậy

- HAHHAHAHAHA - Thiên phá lên cười, nụ cười gian nhất quả đất

=====

Bí mật còn được bật mí ở những chương tiếp theo :)

Mời các bạn đón đọc và luôn ủng hộ mình nhé :*

Comment để tác giả đăng nhiều hơn!!!

13. Chương 13: Nhập Học

Chương 13: Nhập Học

Sau một thời gian gác bút, tác giả đã trở lại rồi đây =))) xin lỗi đã để các bạn chờ lâu nhé :)

=====

Sáng hôm sau

“ ‘cốc cốc” ‘cốc cốc”

- Hạo Thiên!!! Anh chết ở trong đó rồi hả?- Phong hậm hực gọi tên anh trai lưỡi biếng, gọi như gọi đồ mà không thấy ra, Phong chỉ muốn báo cho Thiên biết là mình đi học thôi mà sao khó quá.

- Cậu Phong ơi! Cậu Thiên ra ngoài từ sớm rồi ạ!- Ông quản gia lên tiếng.

-Ra...Ra ngoài? Lạ nhỉ!!!- Phong gỡ đầu gỡ tai rồi tặc lưỡi cho qua để còn mà đi học, lẽ ra giờ này cậu đã có mặt ở trường rồi mới phải.

Cùng lúc đó tại trường

Chiếc xe hơi đen vào tới trường cũng là lúc hàng đám lũ nữ sinh chạy ra bao vây lấy hò hét tên Lam Phong, ngày nào cũng thế, nghe phát chán đi được ~.

-- Ê!!! Anh Phong tới kìa!!!

Ồn ào... ồn ào

Người trong xe bước ra...nhưng không phải Phong mà là tên anh trai đáng ghét của cậu- Hắc Thiên

- Trời ơi!!! Anh ấy nhuộm tóc màu đỏ rồi kìa- nữ sinh 1

- Ngầu không thể tả nổi- nữ sinh 2

-Bala... bôlô- nữ sinh 3,4,5,6,....

” Không ngờ thằng nhóc ấy lại được hâm mộ đến vậy!!!”- Thiên lẩm nhẩm rồi khẽ cười... ban đầu có hơi bất ngờ nhưng chắc tại cũng quen rồi nên thôi.

Hạo Thiên bước vào lớp, bọn bạn xô ra ngấm quả đầu mới

- Phong đổi sì-tai rồi hả?- Hùng xí xốn

- Màu đỏ đẹp đấy- Trâm gật gù

- Màu vàng cũ đẹp hơn chứ! - nhỏ Chi đưa ra dư luận trái chiều

- Mà thì biết gì mà nói!- Cả đám phản bác nhau, tự hỏi, tự trả lời và tự đánh nhau luôn, chỉ có Thiên là cứ đứng tùm tùm cười không nói gì... Bỗng chốc cậu đánh mắt sang nó, thấy nó đang nhìn mình chăm chăm thì tới gần...

“ Là cô nhóc này sao? Cũng không tệ lắm nhỉ? ” Thiên nhìn nó cười gian tà

- Chào!- Thiên tỏ ra thân thiện

Nó cứ ngơ ra mãi... có thật đây là tên Lam Phong không? Có gì đó sai sai thì phải!!!

- O... Chào!!!- nó lý nhí...

Nó đang suy nghĩ vu vơ về cái kiểu chào kì lạ kia thì bên ngoài xảy ra một vụ ồn ào nho nhỏ... nói là nhỏ thôi chứ thực ra là đang làm náo loạn toàn trường.

- Đây mới chính là Lam Phong nè!!!!- Nữ sinh 1

- Vậy người kia là ai?- Nữ sinh 2

- Chả lẽ trên đời lại có người giống nhau đến thế?- Nam sinh 1

Lam Phong đang hùng hổ bước về lớp mình, cậu đang sôi máu khi nghe bọn kia bàn tán thế. Cậu không ngu đến nỗi không nhận ra anh mình đã đến trường... Và điều cậu sợ nhất chính là anh mình sẽ nói cái gì đó với nó để nó hiểu lầm...

- HẮC THIÊN!!!! - Phong làm ầm lên khiến bọn bạn trong lớp giật mình trở mắt nhìn

- Ô ... Lam Phong...- Cả đám bạn hết nhìn Phong rồi nhìn Thiên với con mắt đầy hỏi hăm

- Đến muộn vậy! - Thiên nhìn em trai nhăn nhở

- Anh còn dám nói! - Phong tức giận

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, lớp trưởng Thảo Trang tới giải vây:

- Thôi thôi!!! Hai cậu có gì từ từ nói... và mau giải thích cho tụi này biết đi!

- Phải Phải...- Cả lớp hòa theo

- Chả có gì phức tạp cả, đây là anh em sinh đôi của tôi thôi!- Phong nói

- Xin lỗi đã làm các bạn rối, tôi mới nhập học, mong được giúp đỡ...- Thiên thân thiện

Cả lớp đã hiểu dần ra và không bàn tán nữa, nhưng cái bọn nhiều chuyện bên ngoài thì còn lâu mới tha cho anh em nhà này, gì thì gì cũng phải loan tin trước đã

Vào lớp

Cô giáo sắp xếp chỗ ngồi cho Thiên ngồi dưới nó và Phong vì Thiên cứ nằng nặc đòi ngồi đây với lí do chưa quen

- Anh mặt dày lắm mà, sao lại chưa quen chứ? Anh định bày trò gì đây?- Phong lườm Thiên cháy mắt

- Đầu óc mày bao giờ cũng đen tối vậy à? - Thiên cười ranh mãnh

- Tốt nhất là anh nên yên phận đi, đừng có giở trò- Phong cảnh báo anh trai

Đợi Phong quay lên, Thiên khê đánh mắt nhìn nó. Nó lúc này đang rất rối bởi bởi sự thật quá bất ngờ... nó đang muốn tránh mặt Phong thì lại xuất hiện thêm một Lam Phong nữa, ông trời định trêu người nó chắc... Hazzzzzz

- Này!!!- Thiên khều khều tay nó.

Nó giật bắn mình quay ra sau:

-Ồ... gì thế? Cậu cần gì hả?

- Cho tôi mượn cái bút được không? Hôm nay đi học vội quá!!!- Thiên nở nụ cười sát gái

- Ồ...- nó vui vẻ lấy bút của mình đưa Thiên nhưng... Phong đang chìa cây bút của mình ra trước mặt anh trai, nhìn anh trai với con mắt đăm đăm sát khí:

- Đây! Cầm lấy!

Thiên nguyễn em trai một cái rồi lấy bút từ tay nó

- Không cần em trai yêu giúp đỡ đâu! Anh dùng bút của Yến Vy được rồi!

Phong giật lại chiếc bút của nó rồi vờ ra vẻ ngọt ngào:

- Đừng khách sáo mà anh hai! - Phong đưa bút mình cho Thiên rồi ghé tai anh gần từng chữ “Anh ngồi yên đi đồ điên!!!”

- Hừ!!!! Chỉ là một cây bút thôi mà cũng muốn độc quyền vậy sao?- Thiên nhăn nhở.

- Anh... - Phong cứng họng

Mọi người đang chăm chú về cuộc nói chuyện giữa anh em nhà này, hai người thấy vậy nên ngừng luôn.

- Trời ơi! Mỗi tình tay ba đó!- Hùng ưỡn ẹo

- Phức tạp nha!- Thảo Trang lắc lắc đầu

“RẦM” cô giáo gõ thước xuống bàn ỳnh một cái khiến cả đám muốn rớt tim

- LỚP MÀ NHƯ CÁI CHỢ VỒ!!!

Cả lớp im re, nhưng Trâm vẫn chưa tha cho nó:

- Tao nghĩ ra rồi! Cái người hôm trước tao chụp được là Hắc Thiên chứ không phải Lam Phong đâu mày ơi! Vậy là không phải Phong ngoại tình đâu, đừng nghĩ nhiều...

Nó nghe mà thấy ớn quá.

- Mày thôi đi! Không liên quan đến tao!- Nó gắt gỏng đẩy Trâm

Nói thế thôi chứ nó cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này, người mà nó thấy trong tấm ảnh Trâm chụp thực sự không phải là Phong, Phong không đi cùng cô gái khác... tự dưng nó thấy vui và nhẹ nhõm lạ thường. Rồi vô thức, nó mỉm cười. Phong cũng vô tình thấy được nụ cười đó, cậu lại thấy khó chịu vì cho rằng nó đang cười vì tên Hạo Thiên chết tiệt kia.

- Cười gì?- Phong lạnh lùng lên tiếng

Nó thôi cười, nheo mắt nhìn Phong khó hiểu:

-Tôi cười có liên quan tới cậu không?

Cái gì mà liên quan với không liên quan chứ!!! Cậu bực mình, cậu khó chịu!!!

- Đúng là ghen có tổ chức mà- Thiên nhìn em trai lắc đầu ngao ngán

- Im đi đồ phiền phức- Phong quay ra sau, lườm Thiên một cái khiến anh lạnh sống lưng, da gà da vịt nổi đầy ra.

Giờ ra chơi

Mọi người đang túm năm tụm ba tại chỗ bạn học mới để ”tra khảo”

- Hai cậu giống nhau thật đấy! - Cả lũ chu mỏ

- Giống bình thường- Phong liếc xéo anh trai và tỏ vẻ không quan tâm

- Giống mà! - Cả đám lại hùa vào

- Giờ thế này nhé! Yến Vy làm trọng tài nói xem tôi với thằng nhóc Phong này ai đẹp trai hơn?- Thiên ranh mãnh

Nó nãy giờ chỉ ngồi thăm lặng mà theo dõi cuộc trò chuyện của cặp song sinh nài với cả lớp thôi, ai ngờ đâu bỗng dưng bị lôi vào cuộc như thế, lại còn là trọng tài cuộc thi sắc đẹp nữa chứ.

Cả lớp gào ầm lên vì bất ngờ:

- HỨỨỨ... Tuôi nói chuyện tình tay ba là không có sai mà!

Nó ngượng chín mặt, cứ ú ớ mãi không lên lời.

- Nhảm nhí! - Phong lên tiếng phản bác giải vây cho nó.

-Không phải tay ba thì là tay bốn hả? Còn một người nữa sao?- Trang nhăn nhó nói

Cả lớp cười ầm lên làm nó bực mình

- Cuộc tình này chỉ có tôi và Vy thôi, làm ơn đừng có xuyên tạc linh tinh- Phong tiến đến phía nó và bắt ngờ nắm lấy tay nó.

Cả bọn há hốc mồm vì ngạc nhiên... Phong vừa nói gì và làm gì vậy? Nắm tay nó và chính thức nói mình yêu nó sao? Rốt cuộc là bọn họ đang nằm mơ hay là sự thật vậy.

- Trời đất quỷ thần ơi! Đây có phải là ác mộng không?

- Bà thử tát tôi một cái xem có phải mơ không? - Hùng chìa mặt ra cho Trâm

” Chát” Trâm tát thật luôn.

-Á... Không phải nằm mơ. đây là sự thật!!!- Hùng gào ầm cả lên

- Mai là tận thế rồi!!!!- Bọn bạn cứ làm lớn chuyện.

Nó đang chín mặt kia, nó sắp làm kẻ thù của nhân loại rồi, bọn nữ sinh đang ghi nhớ hình ảnh Phong nắm tay nó vào bộ não kia. Nó rút tay lại khiến Phong bất ngờ. Nó đi ra ngoài, chẳng biết tại sao luôn, nó có muốn bỏ đi thế đâu nhưng thực ra đang rất rối.

- Ê... Phong bị từ chối tình cảm kia... tin hot đây!!!

Phong không thêm tranh cãi với lũ kia nữa, chạy đi tìm nó, nhưng bị bọn nữ sinh chặn lại rồi, khó mà nhích ra được.

Nó chạy ra sau trường, cái nơi không một bóng người. Nó ngồi thụp xuống, thở dốc, không phải vì mệt mà là vì tim đập quá nhanh... mặt nó đang sắp phát nổ vì nóng... Nó ôm ngực mong có thể điều chỉnh lại nhịp tim, rồi quá...

=====

Mong vẫn được các bác ủng hộ, đừng bơ em =))

14. Chương 14: Quyết Định

Chương 14: Quyết định

Nó cứ ngồi đó, tâm hồn bay lên trên mây gió, chẳng để ý là Phong đang đứng ngay bên cạnh...

- Chỉ là một câu nói đùa thôi mà, có cần phải tỏ ra nghiêm trọng vậy không? - Phong lạnh lùng nói

Nó giật mình, cậu ta chính là người làm nó ra nông nổi này, khiến nó như muốn chết vì đau tim mà còn dám nói thế? Thật quá đáng mà... Khoan đã... cậu ta vừa nói gì nhỉ? Một câu nói đùa ư? Tức là cậu ta đang giễu cợt nó??? Nãy giờ nó đang hồi hộp chỉ là ảo tưởng sức mạnh hay sao? Cậu ta đang đùa, đang đùa nó đấy... Nó bất ngờ đứng dậy, nhằm hướng lớp học mà đi như một người vô hồn vậy.

- Này! Đi đâu thế? - Phong hỏi

Đáp lại câu hỏi ấy chỉ là sự im lặng

-Này!!! Tôi đang hỏi cậu đấy!- Phong tỏ ra mất kiên nhẫn nín tay nó lại.

- TÔI HẾT CHỊU ĐỰNG NỔ RỒI NHÉ!- nó hét lên trong nước mắt- trước khi nói, làm ơn nên suy nghĩ về tâm trạng của người đối diện với cậu, cậu đùa cậu vui nhưng tôi không vui đâu! Hức hức... huhu^1000- cứ thế, nó bật khóc như con nít khiến Phong hơi bất ngờ, dù sao thì cậu cũng chỉ đang chọc nó cho vui thôi, ai ngờ khóc thật luôn mới ghê chứ, người ta nói con gái nhiều nước mắt quả không sai mà...

- HỪ!- Phong thở hơi mạnh một cái tỏ vẻ bất bình- Cậu thực sự quá trẻ con!

Phong nắm tay nó, kéo nó lại gần, còn nó thì vẫn đang trong tình trạng nước mắt ngấn nước mắt dài cúi gầm mặt xuống.

- Tôi chỉ đùa thôi! Nhưng câu nói ở trong lớp là thật đấy! Không tin hả? Tôi chứng minh nhé!- Phong gian tà cúi thấp người xuống... thấp hơn...thấp nữa... đến lúc môi sắp chạm môi rồi thì nó bưng tỉnh...

- Á... Không cần chứng minh đâu!!! Tôi tin! Tôi tin mà!- Nó chín mặt đấy Phong ra.

Phong chẳng thèm nghe nó nói... và tự nhiên... cướp đi nụ hôn đầu đời của nó... Nó vùng vằng ghê lắm nhưng đầu có được, Phong khỏe gấp đôi nó mờ.

- Giờ sao đây? Cậu chịu tin chưa hả?- Phong nhìn nó cợt nhả

Nó đứng hình, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá nguy hiểm...

- Đủ rồi đấy!-Phong kéo tay nó - vào học thôi!

Nó cứ dờ người ra, mặc cho Phong kéo đi đâu thì kéo, làm gì thì làm...

Sau một tiết học

- Này Phong! Mà làm gì mà Yến Vy cứ như người mất hồn thế? -Thiên nhìn em trai ngao ngán

- Chả làm gì cả!!!- cộc lốc

Thiên lấy tay khều khều nó, nó giật mình quay xuống.

- Tôi tuyên bố nhé!!! - Thiên nói lớn đủ để thu hút sự chú ý của cả lớp

- Anh định làm cái quái gì vậy?- Phong lườm lườm

- Tôi và Yến Vy sẽ không đơn thuần là tình cảm bạn bè...- Thiên nói lưng chừng núi khiến cả lớp càng thêm hồi hộp.

Phong đang căng mắt ra để chờ đón một sự điên rồ...

- Tôi và Yến Vy sẽ... là hai anh em!- Thiên nhún nhử rồi vỗ vào vai nó đáng bốp một cái- Em dâu nhỉ!

Cái tên này thật sự làm người khác điên lên mới chịu mà, hết cả hồn luôn...

Cả lớp tụt hứng, Hùng lạnh chanh:

- Cái đó ai mà chả biết!

Rồi ai lại vào việc đó...

- Sao vậy? Chuyện tôi kể không hay hả?- Thiên chớp chớp mắt, cái ánh mắt ấy khiến hàng trăm ngàn người phải xịt máu mũi, nhưng do đang ở cái lớp này nên chỉ nhận được mấy cái lườm nguýt sắc bén...

Nó này giờ vẫn không lên tiếng, mặt đỏ như gấc. Cái gì mà em dâu chứ, khó hiểu hết biết luôn.

- Hay tổ chức lễ đính hôn luôn nhé!!! - Hạo Thiên tiếp tục gây sự chú ý...

- HẢ??????????

- CÁI GÌ????????

- ĐÍNH HÔN Á??????

- AI??????? HAI BỌN NÀY Á????????

Cả đám nhìn Thiên ngơ ngác...

- Ủ!!!- Đáp nhanh và gọn

Thế là cả lũ ngồi lại với nhau họp bàn như thật:

- Ở đâu? Bãi biển nhé!

- Ở đó lãng mạn phải biết!

- Thôi đừng, theo tôi thấy thì....

- Thế cũng không được, phải thế này này.....

BALA... BÔLÔ... thao thao bất tuyệt....

- Híc... cuộc đời tôi để mấy người quyết định hả?- Nó nhún nhó.

- Vậy cũng được mà! Có sao đâu?- Phong quay sang nhìn nó.

Điền hết chỗ nói, tỏ tình chưa được hơn một giờ đồng hồ mà đã bắt đấm đấm gì gì ấy á? Nó không phải loại người dễ dãi nha!

- Uí trùi ui! Xem Phong mong muốn rước dâu chưa kìa...- Trâm chỗ mồm vô.

- HAAAAAAAAHAA^10000

- Như vậy nha! Hay chúng ta quyết định như vậy, tuần tới.... mọi người đến đông đủ nhá!!!- Thiên tuyên bố

- Hay quá, vậy thì còn gì bằng...- Cả lớp tán dương.

Nó im re xem bọn bạn dở hơi quyết định số phận mình... đúng là ” rần nát mặc dầu tay kẻ nặn mà”...

=====

Tuần tới

- Tôi phải vào đây sao? - nó nhăn nhó nhìn tiệm làm đẹp.

- Vậy cậu muốn sao? Mau vào đi!

- Nhưng tôi không quen mấy nơi như thế này!

- Cậu xem có người vợ chưa cưới nào lại hay cãi chồng như cậu không?- Phong lạnh lùng

- Tôi.....

- Cậu Phong đấy ạ! Mời vào!- Cô chủ tiệm ra đón cắt ngang buổi trò chuyện không mấy thú vị kia ~.

~Nó miễn cưỡng bước vô... ngồi xuống ghế và mặc kệ cho người ta bôi bôi chất chất tưng lum tưng la, tá lả bùng binh các thứ các thứ vào mặt.

30 phút sau khi “méch ắp”

Nó soi mình vào gương mà không khỏi sững sờ, người trong kia quá đẹp, không phải nó nữa rồi. Nói thể không phải là bình thường nó không đẹp, mà là bình thường nó đẹp theo kiểu cá tính, đúng với bản chất. Còn nó bây giờ đang trở thành một vị tiểu thư khuê các với chiếc váy ngắn hai dây xòe màu xanh dương nổi bật, mái tóc buộc gọn hàng ngày nay được búi bồng lên, để lại hai hàng tóc mai dài thướt trông rất quyến rũ, đôi giày cao gót mà trắng toát lên sự trong sáng... khôn mặt thì thôi rồi, bấy bề đến phái hờn...

Sau khi nhìn mình từ đầu đến chân, nó khẽ rùng mình, thật sự quá là... giả tạo luôn.

- Đây!- Phong lù lù xuất hiện trong bộ vest trắng lịch lãm, mái tóc vuốt ngược lên tỏa soái khí ngời ngời khiến ai nhìn cũng muốn rụng tim.

Nó quay lại, nhìn nó, Phong có hơi sững sờ.... trông nó chẳng khác nào muốn cậu không thể kìm nén được... hazzzzz

- Đừng nhìn tôi như vậy! Tôi biết tôi đẹp!- Phong cợt nhả

Sau mấy phút đờ thì nó cũng tỉnh mộng, nó chợt nhận ra cái hành động ngớ ngẩn của mình, đó chính là nãy giờ cứ nhìn Phong hoài...

Phong tiến đến gần nó hơn. đưa hai tay vòng ra sau cổ nó. Nó còn đề phòng lắm, lùi vội lùi vàng ra sau:

- Làm gì vậy?

- Tôi có ăn thịt cậu đâu cơ chứ... - Phong giữ nó lại và đeo vào cổ nó một sợi dây chuyền nhỏ...- Nhớ là không được tháo nó ra!

- O...

- Được rồi! Đi thôi!

- Ồ...

Lúc ngồi trên xe, nó cứ núm cái váy xuống, vẻ mặt cực khó chịu.

- Sao thế?- Phong nheo mắt hỏi.

- Cái váy này... ngắn quá, tôi không quen... hic...

Phong bật cười vì dáng vẻ hiện tại của nó.

- Cười gì chứ? Buồn cười lắm sao?- Nó hậm hực.

- Không- Phong trả lời xanh rờn rồi bất ngờ... khóa môi nó. 1' sau mới chịu buông tha...(ngủ luôn à?)

Nó chín mặt, im re luôn.

- Vậy mới giúp cậu im lặng được....- Phong nói

Đúng là hiệu quả nha, nó đơ như khúc gỗ luôn rồi.

Bác tài xế hình như vô tình nhìn vào cái gương chiếu hậu và nhìn thấy cái cảnh vừa rồi thì phải. Bác Khang khẽ rùng mình và suy nghĩ ” Híc... cậu chủ sến súa như thế từ bao giờ vậy? Đúng là tuổi trẻ mà... Đúng chất soái ca ngôn tình luôn, quá nhanh, quá nguy hiểm”

- Đến nơi rồi, còn ngồi đó đến khi nào nữa?- Phong xuống xe.

- Tôi...

- Còn đợi tôi bé nữa sao?- Cậu đưa tay ra chuẩn bị tư thế...

- Á... không cần đâu, tôi tự xuống, tôi tự xuống!!!- Nó giãy nảy lên, xuống vội.

- Đúng là không dùng biện pháp mạnh không được mà!- Phong nhìn nó lắc đầu.

Cái hành động ấy một lần nữa lại lọt vào đôi mắt xanh vàng ngọc của bác Khang khiến Bác nổi hết da gà da vịt...

=====

Comment để tớ ra chương mới nhanh nhá :)

15. Chương 15: Gặp Lại Hạo Thiên

Chương 15: Gặp lại Hạo Thiên

Phong kéo nó đi... Hắc Thiên xuất hiện trong bộ vest đen, tóc mái cụp xuống... hazzz hai anh em nhà này buồn cười thật đấy, chỉ là ngẫu nhiên thôi mà cũng trái ngược nhau được... Ai không biết sẽ nghĩ hai người này muốn chơi trội đây mà...

=====

- Hic... khách sạn sang trọng quá! Tôi chưa đi những nơi như thế này bao giờ- Nó tỏ ra e ngại

- Có tôi ở đây cậu sợ gì chứ!

- Rồi rồi... “có anh ở đây rồi” hai người làm ơn nhanh nhanh lên được không?- Hắc Thiên lườm nguýt.

Đông đến ngạt thở mất, ai cũng trong bộ dạng các quý ông quý bà hết á, tự dưng nó thấy mình nhỏ bé lạ thường, cứ núp sau lưng Phong không dám thở đầu ra.

- Tôi đưa cậu tới đây để dự tiệc chứ không phải đi ăn trộm đâu nhé! Làm ơn đường đường chính chính bước đi một cách tự nhiên được không? Người ta nhìn vào còn tưởng cậu xấu lắm nên mới che mặt vậy đấy!!!- đang đi thì Phong dừng lại xổ ra một lô xích xông để chắn chính lại cái điệu bộ của nó. Quả thật thì nó đang là tâm điểm chú ý của mọi người, đi cùng cậu chủ Lam Phong danh giá đến là thế, soái khí bừng bừng là thế mà nó cứ nhăn nhó mặt mày...

- Tôi... Thật sự không quen ở chỗ đông người như thế này, lại còn toàn những người không quen - Nó thành thật.

Phong vừa nói vừa tay bắt mặt mừng với người khác, thật là ra dáng lãnh đạo mà... Ai nhìn vào hai anh em nhà này cũng phải trầm trồ “đúng là hổ phụ sinh hổ tử mà!!!”.

- A... Lâu lắm không gặp! Anh khỏe chứ?- Hắc Thiên mừng ra mặt khi thấy mặt một anh chàng đối diện... Anh chàng đẹp trai ấy trông phong cách quá... Nó đứng gần đó, thật sự rất choáng khi biết... Hạo Thiên cũng ở đây (đừng nhầm Hạo Thiên với Hắc Thiên nhé!)

- Vẫn khỏe! Chú em dạo này “lớn” nhanh nhỉ!- Hạo Thiên cười rồi đánh mắt sang Phong- Cậu là Lâm Phong em trai song sinh của Thiên phải không?

- Đây là...- Phong mở đầu với hy vọng sẽ biết được người này là ai.

- À.. xin giới thiệu với em trai, đây là bạn tốt của anh mà lúc còn đang ở nước ngoài, với lại công ty của anh ấy đang là đối tác làm ăn lớn của chúng ta.

- Vâng, rất vui được làm quen!- Phong thân thiện bắt tay xã giao- Mong anh chỉ giáo ạ!

- Đừng khách sáo!- Hạo Thiên cười tươi, chợt anh thấy vóc dáng nhỏ bé của nó đang núp sau lưng Phong...

- Còn đây là...- Hạo Thiên nhìn nó.

Nó giật thót tim, mặt lại cúi sâu thêm nữa, thực sự nó không muốn chạm mặt Hạo Thiên lúc này đâu...

Phong kéo tay nó:

- Đây là bạn gái em!

Tim nó muốn rớt luôn xuống đất cho rồi, nó ngẩng mặt lên e thẹn:

- Anh... Anh hai!

Hạo Thiên giật mình, cũng sờ không dám tin vào mắt mình nữa... Là nó thật sao? Người con gái anh vẫn nhớ bấy lâu đây sao? Từ khi trở về nước, anh rất muốn gặp lại nó nhưng vẫn chưa có cơ hội vì quá bận, vừa học vừa đảm nhiệm quản lý công ty, nay lại gặp nó trong tình huống éo le này... thật là trở trêu quá.

- Hai người quen nhau sao?- Hắc Thiên với Lâm Phong đồng thanh.

- Đây là em gái tôi!- Hạo Thiên cười tươi tắn nhưng thực chất đang nghe dao cứa trong tim. Là anh đã sai, anh rời xa nó trước, để nó vụt mất khỏi tầm tay cho dù là miễn cưỡng phải làm vậy. Anh nghĩ nó sẽ đợi anh! Làm gì có chuyện đó chứ, sức chịu đựng của con người có hạn mà, chắc trong thời gian qua nó cũng đau khổ lắm rồi, đâu thể trách nó được chứ...

- Em gái?- Há hốc...

- Ủ... em gái nuôi!- Hạo Thiên cười- Tôi giao em gái tôi cho cậu, cậu mà làm nó khóc thì đừng có trách tôi nhé!- Anh nói rồi giả vờ dấm vào vai Phong. Vậy tôi có việc, tôi đi trước- Thiên nói rồi quay bước đi luôn.

Nó vẫn đứng đờ đẫn ở đó, lòng quặn đau, có phải Hạo Thiên đang thầm trách nó không? Chắc anh đang ghét nó lắm....

- Cậu có anh trai mà sao tôi không biết vậy?- Phong nhìn nó tra khảo...

- Tôi... Tôi...- Nó lắp bắp- Thì cũng giống cậu thôi, cậu cũng đâu nói cho tôi biết cậu còn một người anh trai đâu chứ...

- Đến nước này mà vẫn còn cố cãi sao?- Phong lạnh lùng.

- Được rồi! Được rồi! Mau đưa Vy đến gặp ba mẹ đi!- Hắc Thiên đẩy nó với Phong.

- Sao??? Đi gặp ba mẹ á?- Nó giãy nảy- Sao vậy thế? Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý mà.

- Sao lại chưa?- Đám bạn học xuất hiện bất ngờ, nhìn ai nấy đều ra dáng tiểu thư công tử cả, thật chẳng giống phong cách quậy phá hàng ngày- Gặp ba mẹ là điều tất nhiên rồi!

Nó vẫn phụng phịu không chịu, điệu bộ trông dễ thương hết sức, thật là làm “ai đó” khó mà kìm lòng được...

Sau một hồi cãi vã lằng lộn, nó cũng bị lép vế thôi, Phong đưa nó tới chỗ ba mẹ, đám nhóc cũng tản ra dự tiệc. Riêng Hắc Thiên thì chui vào một xó mặt dăm chiêu... cậu đang suy nghĩ, quan hệ giữa nó và Hạo Thiên không đơn thuần chỉ là tình cảm anh em trai... điều đó biểu lộ ở ánh mắt. Hắc Thiên đã quan sát ánh mắt của hai người đó ngay từ đầu. Ánh mắt nó như muốn trốn tránh, còn ánh mắt Hạo Thiên đang vui bỗng trở nên buồn thẳm... thật khó đoán.

Tới chỗ ba mẹ và khách đang đứng, Phong lễ phép chào thưa:

- Thưa ba mẹ! Con dẫn bạn gái đến!

- Cháu chào bác trai, bác gái!- Nó cúi gập người xuống, trong đầu đang thầm nghĩ liệu mình chào vậy có quá vô duyên không?

- Chào cháu! Cháu tên gì vậy?- Họ thân thiện với nó.

- Dạ... Cháu tên Hoàng Yến Vy ạ!

Sau khi nói chuyện một hồi, nó cảm thấy rất vui và không bị áp lực. Còn ba mẹ Phong thì có vẻ rất hài lòng với nó. Thế mà ban đầu nó còn suy nghĩ phức tạp. Mẹ Phong rất hiền và yêu thương con, ba Phong rất hiểu ý người khác và rất dễ được lòng người đối diện. Bảo sao công ty nhà Phong lại nổi tiếng đến vậy, ai có người chủ như thế mà không phục chứ, có khi còn trung thành cả đời ấy chứ.

Nó với Phong xin phép ba mẹ rồi đi ra chỗ khác, nó kêu đói nên Phong không làm khác được.

- Trên bàn có rất nhiều bánh kem đấy!

- Ồ...- Nó chọn đại một đĩa bánh nhỏ, quay phắt ra sau- Cái bánh này trang trí đẹp...

“Bốp”... Híc... nó bất cẩn quá, kem rây vào áo của Phong hết rồi!!!

- A... xin lỗi!!! Xin lỗi!!! Tôi không cố ý đâu!!!- nó cuống cuống lấy giấy lau lau áo Phong, trông cái bộ dạng cụt lủn này của nó Phong muốn giận cũng không được, chỉ thở dài ngao ngán. Giữ tay nó lại, Phong bảo:

- Được rồi, được rồi, giờ cậu lau cũng đâu có sạch được, để tôi đi thay áo, nhớ đứng im đây đừng chạy lung tung đi đâu đấy!- Phong dặn dò rồi nhắm hướng nhà vệ sinh mà đi.

Nó biết là phải đợi cậu nhưng đứng thơ thẩn một mình như thế người ta cười chết, phải đi tìm đám bạn đã... đông quá biết đi đâu tìm đây? Công ty làm ăn rộng vậy mà.

Nó mãi đi không để ý đụng phải một người, cũng may lúc đó nó không cầm theo bánh hay cốc nước đấy nhé, nếu không người kia cũng bị nó cho một vố nhọ trông thấy rồi...

- Em không sao chứ?- Người đó ân cần

Giọng nói quen thuộc này... là Hạo Thiên, đúng là anh ấy rồi, nó ngẩng mặt lên đối mặt.

- Em không sao- nó cười tươi rói.

- Nếu em không phiền thì chúng ta có thể gặp nhau một lát được chứ!- Hạo Thiên dịu dàng đề nghị

- O... dạ vâng- nó theo anh ra chỗ nào đó vắng một chút cho tiện

Thiên đứng đối diện nó, từ từ hỏi từng câu một:

- Mẹ và em vẫn khỏe chứ?

- Dạ khỏe. Vậy anh có định đến thăm mẹ không?

- Anh bận nhiều việc quá, nhờ em gửi lời xin lỗi mẹ giúp anh.

- Dạ!

Không khí lại bắt đầu trùng xuống, sau một hồi, Thiên tiếp tục hỏi:

- Lam Phong tốt với em chứ?

- Rất tốt ạ!- Nó cười

Đau lắm chứ, nhưng anh không có quyền bắt nó lựa chọn, vì anh vốn dĩ chẳng là gì của nó. Ngày xưa là anh đã xa nó trước, là người làm đau nó trước, vì thế nên anh cho rằng mình không đủ tư cách để ép buộc nó. Tình yêu không phải là sự sở hữu mà là thấy được người mình yêu được hạnh phúc, đối với anh như vậy là đủ rồi.

Hạo Thiên kéo nó lại và ôm nó một cách nhẹ nhàng, nó ngạc nhiên lắm...

- Chúc em hạnh phúc nhé! Em gái...

Nó cũng đáp lại cái ôm ấy bằng cách vòng tay ra sau, ôm lấy anh. Nó cho rằng anh đang cần nó an ủi và nó đang tiếp thêm cho anh sức mạnh. Hạo Thiên buông nó ra, lấy lại vẻ hào hoa phong nhã, miệng cười tươi:

- Được rồi! Nếu Lam Phong mà có bắt nạt em thì cứ nói với anh một tiếng nhé! Anh sẽ bắt chặp tất cả để tìm đến cậu ta để tính sổ, thế nên em đừng lo, em còn có ca ca ở đây mà.

- Dạ! - nó nghiêng đầu đồng ý.

Vậy là hai người tiếp tục phi vụ dự tiệc, nó thấy nhẹ nhõm hơn khi thấy Hạo Thiên nói thế và cũng thấy đỡ có nỗi phần nào....

=====

:)

16. Chương 16: End

Chương 16:END

Nó cứ vô tư trút bỏ gánh nặng vậy mà không biết... Lam Phong đã nhìn được cảnh vừa rồi. Nơi nó với Hạo Thiên đứng gần nhà vệ sinh nơi Phong thay áo, cậu vừa bước ra thì cảnh tượng vừa rồi đã đập vào mắt. Ban đầu cậu cũng thấy bình thường vì họ là anh em, nhưng sao lại có cảm giác rất khó chịu, cậu thấy bất an trong lòng, thái độ của hai người họ thật sự rất lạ, anh em nuôi gặp nhau đâu cần xúc động đến vậy, với lại trông Hạo Thiên rất buồn... Cậu nhất định sẽ điều tra rõ vụ này trong âm thầm. Phong bắt đầu suy nghĩ và lo lắng, có khi nào nó đang giấu cậu chuyện gì? Nó còn bí mật ư? Có khi nào cậu sẽ mất nó không?.....

===

Nó thấy thái độ của Phong hơi lạ từ khi rời khỏi nhà vệ sinh, không phải cậu vẫn giận nó vì chuyện cái áo đó chứ?

- Này!!!- nó lấy tay khua khua trước mặt Phong khi thấy cậu cứ thần thần nhìn vào hư vô- Cậu sao vậy? Nghĩ gì mà chăm chú thế?

- Không có gì- ngắn gọn

- Bữa tiệc cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta về nhé!

- Ừ...

Trên đường đi, Phong cứ đắm chiêu suy nghĩ khiến không khí ngột ngạt đến đáng sợ... Nó đã phải cố gắng gọi chuyện để phá tan cái không khí này.

Nó kể đủ mọi chuyện nhưng hình như Phong không để ý thì phải.

- Bác Khang! Cho cháu xuống đây nhé!- Nó mất kiên nhẫn, với lên chỗ bác Khang kêu bác dừng xe lại.

Nó tức giận đóng rầm cửa xe lại, Phong lúc này mới định thần, giật mình ra khỏi xe tìm nó. Phong níu tay nó lại:

- Cậu bị sao vậy chứ?

- Cậu đó tôi phải hỏi cậu mới đúng!- Nó nhăn nhó trách móc- Cậu coi tôi là không khí hả?

- Xin lỗi! Tôi không cố ý! Cậu lên xe đi!

- Không! Tôi đi bộ được rồi, dù sao thì cũng sắp về đến nhà rồi!- nó kiên quyết

- Không được! Trời tối rồi, tôi sẽ không để cậu đi một mình đâu! Được rồi, tôi đi cùng cậu! Bác Khang chờ cháu ở đây nhé!- Nói rồi Phong vô tư khoác tay lên vai nó...

- Đừng lợi dụng nhé!!!!!!!

- Hahaha có sao?

Về đến nhà, nó và Phong đang vui vẻ thì thấy một cảnh tượng hết sức bất ngờ, Hạo Thiên đang nói chuyện với mẹ nó...

- Chào mẹ! Ủa!!! Anh Thiên! Anh cũng ở đây hả?- Nó vui vẻ

- Ủ- Thiên cười

Phong chào mẹ nó và Hạo Thiên rồi ngồi xuống, tự dưng cậu thấy khó chịu quá..... cái hình ảnh Hạo Thiên ôm và thì thầm vào tai nó lại hiện nên trong đầu cậu, biết họ là anh em nhưng sao thấy bất an quá!!! Rốt cuộc thì linh cảm của cậu đang muốn nói lên điều gì vậy chứ??? Cảm giác nghi ngờ đang bao vây cậu.

Nó ngồi xuống cạnh Hạo Thiên tươi cười trò chuyện:

- Sao anh bảo bạn mà!

- Hi... bạn thế nào cũng phải về thăm mẹ chứ!

- Đấy con thấy chưa! Anh con quan tâm mẹ thế kia cơ mà... À mà mấy đứa dự tiệc vui không?- Mẹ nó hỏi

- Dạ vui!- Nó cười- Mà anh hai này!!! Lần này anh về nước luôn hả?

- Không! Mai anh đi luôn rồi!- Thiên trầm giọng

- O...- nó khựng lại, đột nhiên thấy buồn quá. Nó bất ngờ ôm chầm lấy anh, nước mắt lưng tròng....

- Hic... Anh lại đi nữa sao?

Nó làm Phong và Thiên đều bất ngờ đến sững sờ.....

Nó buông anh ra và khóc huhu...

- Thôi được rồi!!! Lần này anh đi sẽ viết thư về cho em- Thiên an ủi nó

- Dạ được!- nó lau nước ,ắt lấy lại tinh thần.

Phong chịu hết nổi rồi nhé!!! Nó coi cậu là không khí hả? Sao nó có thể tùy tiện ôm người con trai khác trước mặt cậu chứ? Tuy đang sốc đến tận óc nhưng cậu vẫn tỏ ra bình thản...

===

Tối hôm sau, lớp nó tổ chức ăn liên hoan ở nhà Phong, mọi người ai nấy đều đông đủ và vui vẻ, trừ nó cứ thẫn thẫn từ đầu bữa tiệc, Phong nhiều lần liếc nó và bắt đầu cảm thấy khó chịu, rốt cuộc thì nó đang nghĩ cái gì vậy chứ? Trong lúc cả lớp đang vui vẻ nâng cốc thì nó lại lủi ra hành lang đứng, lẩm bẩm:

- Không biết anh ấy khởi hành chưa??

- Ai? - Phong lạnh lùng lên tiếng, ban đầu dựa người vào tường sau đó thì tiến lại gần nó- Anh nào?

- O... -thấy thế nó cứ lủi ra sau, lủi và lủi... cuối cùng cũng hết đường thôi. Nó giống con mèo đang nằm gọn trong lòng bàn tay của Phong vậy đó, 2 tay cậu chặn vô tường, nó hết đường thoát.

- Xem cậu lủi được bao xa? Nào! Giờ thì nói tôi nghe cậu vừa nhắc đến anh nào vậy hả?- Từng câu từng chữ cậu nói đều gần gũi, từ từ cúi xuống gần nó hơn

- O... thì... thì tôi chỉ thấy có lỗi vì không thể ra sân bay tiễn anh Hạo Thiên thôi mà...- nó ngập ngừng trả lời.

- Hừ! Lúc nào cũng Hạo Thiên Hạo Thiên, cậu coi tôi là cái gì chứ?- Sát hơn rồi đấy...

Phong càng cúi sát nó lại càng cúi mặt xuống vì ngượng:

- Cậu nói thế là sao chứ? Tôi chỉ coi anh ấy là anh trai thôi mà!!!- nó nhăn mặt

- Nhưng tôi... vẫn ghen cậu biết không?- Sát hơn... sát nữa...- từ đầu tôi đã biết hai người không đơn thuần là anh em rồi, cậu không cần giải thích thêm nữa!

- O...- nó thực sự cứng họng luôn...

Sát hơn..... AAAAAA sát quá rồi... 0.00005 cm (điều đấy! làm gì có khoảng cách nào như thế, ý nói là đã gần lắm rồi) đến cực điểm rồi thì bồng.....

===== HẮT XÌ!!!!=====

Phong với nó đề giật mình lùi ra sau giữ khoảng cách... cái tiếng hất xì vừa rồi là của... Hắc Thiên... đang đứng nhòm trộm với... Cả đám bạn tiểu quỷ...

- Trời ơi đòi ngực!!!

- Sao lại hất xì đúng lúc cao trào chứ!

- Mất cả cảnh hay!

Đám bạn mặt dày không những không chạy đi còn đứng lại đó cho Hắc Thiên một trận nữa. Lam Phong ngán ngẩm khoanh tay nhìn:

- Mấy người rảnh quá nên đi phá đám người ta cho bận hả?

- HỒ HỒ... tụi này chỉ tình cờ thôi! Vậy hai người làm gì cứ làm đi nhé!- lũ bạn cười trừ tội

- Tình cờ? Tình cờ đến ba chục người như này hả?- Phong tiếp tục hỏi cung

- Chúng ta ra ăn tiếp nào- đánh trống lảng rồi giải tán... ~.

~Phong quay lại nhìn nó

- HUHUUHU... ngượng chết mất, tôi còn dám ngẩng mặt nhìn ai chứ???? Huhu tại cậu hét đó!- Nó phụng phịu lấy tay dụi mắt

- Tại tôi? Tôi muốn hôn bạn gái mình cũng là sai sao?- Phong chơi lầy -__-

- Cậu... không nói nữa!- nó xua xua tay rồi định vào trong

Nhưng chưa mới tiến được ba bước đã bị Phong kéo ngược trở lại rồi.

- Gì nữa đây?- Nó nhăn nhó

- Nói đi là đi sao? Chúng ta còn chưa giải quyết xong mà!

- Giải quyết gì chứ? Buông tôi ra!

Phong chẳng thèm nghe nó nói, một lần nữa dùng hết sức dồn nó vào tường... chẳng lẽ cậu ta muốn tiếp tục chuyện vừa rồi sao? Điện cái đầu... cậu ta muốn nó ngược đến chết đây mà... Dù rất muốn phản kháng lại nhưng người nó cứ mềm nhũn ra, tim đập loạn xạ, đầu óc không thể kiểm soát...vân vân mây gió...

Phong nhẹ nhàng khóa môi nó... cái cảnh tượng lãng mạn hết sức, chỉ cần tưởng tượng ra thôi cũng đủ làm người ta muốn xịt máu mũi rồi...

Ê!!! Sao lâu vậy? Cậu ta ngủ luôn rồi hả? Nó khó thở rồi nha!!!!!!!! Nó vùng vằng nhưng Phong không buông (cha này lầy quá sức tưởng tượng mà -__-)

Nó dùng hết sức... dùng hết sức.... A... được rồi, cuối cùng thì cậu ta cũng chịu buông tha cho nó, người đầu mà lợi dụng cơ hội quá vậy...

- Cậu khùng hả????? - nó hừ mạnh

Phong chẳng nói gì, chỉ khẽ cười mồm nguyền.....:

- lần sau... sẽ còn lâu hơn đây!- cậu ta nói đầy ẩn ý, nhếch mép cười một cái rồi đi ra ngoài...

Nó nghiêng rằng:

- Nói thế là có ý gì vậy hả? Không có lần sau đâu nhá! Áo tưởng lever max hả? Đồ điên!!!

Cái cặp đôi này thiệt tênh là dễ thương hết sức mà.....

- Hai người làm gì mà lâu vậy hả???? - Cả đám bạn nháo nhào- Lại làm gì đó đen tối hả?

- Tôi thích trí tưởng tượng của các cậu- Lam Phong cười ranh ma.

-ỒỒỒỒỒ..... - Cả đám ồ lên thích thú, vậy là họ đoán trúng phóc rồi!

Nó từ trong đi ra, thấy mọi người cứ nhìn mình chằm chằm nên ngại lắm...

- Sao... sao lại nhìn tôi như thế? Tôi là vật thể lạ hả?

- Mà là vật thể lạ may mắn nhất mà tao từng biết đây!-Trâm hí hửng

- Là sao?- mặt ngu

- Mà có thể yêu được một bạch mã hoàng tử lãng mạn như vậy....

Nó liếc xéo Trâm một cái lác cả mắt...

Mà cũng phải... nó may mắn thật mà.

=====

Tuy rằng ngoài đời khó mà có một câu chuyện tình nào đẹp như thế nhưng hãy cứ sống thật, luôn là chính mình thì nhất định một ngày nào đó, tình yêu đích thực sẽ đến với bạn :)

=====

Cảm ơn các bạn đã dành thời gian quý báu để đọc truyện nhé :)

#lê:Lẽ ra mình còn một chương nữa mới kết nhưng vừa viết xong thì... ầm nhâm vào đâu xóa luôn rồi, vậy nên tạm lấy cái kết nửa chừng như thế này :(Mong các bạn thứ lỗi!!! Tác giả là người lười lever max :p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tuoi-quay>